

radaspilnot.org.ua

Національний Діалог

№ 2

● жовтень 2017 ●

ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНА ГАЗЕТА РАДИ НАЦІОНАЛЬНИХ СПІЛЬНОТ УКРАЇНИ (РНСУ)

Про Раду національних спільнот України

УКРАЇНА стала рідним домом для представників 134 етнічних спільнот. Більшість з них об'єднана в громадські організації та спілки.

Рада національних спільнот України (РНСУ), яка діяла з 1989-го року під назвою Рада національних товариств м. Києва, а з 2007 року під назвою Рада національно-культурних громад, з 2015 року діє під теперішньою назвою (**Рада національних спільнот України**). РНСУ є одним із титульних національно-культурних об'єднань в країні і бере свій початок ще з 80-х років.

Сьогодні організація згуртувала у своїх лавах представників понад 67 етносів та 350 громадських організацій, які входять до РНСУ. Їх об'єднали спільні інтереси та прагнення до національної єдності у складі єдиної Української нації.

Членами Ради стали етнічні товариства, благодійні організації та культурні центри, які виникли і функціонують у різних кутках України з 1991-го року. Метою діяльності Ради національних спільнот України є спрямування та координування дій етнічних громад задля збереження і примноження культурної спадщини України, формування міжетнічної толерантності та згуртування етнічних спільнот в єдину Українську націю.

Ініціатором створення та Головою громадського об'єднання **«Рада національних спільнот України»** є Заслужений діяч культури України Ашот Дадікоєвич Аванесян. Завдяки колегіальному і демократичному стилю роботи А.Д. Аванесяна та Президії Ради, яку складають представники етносів різного фахового спрямування (митці, наукові працівники, економісти, юристи, педагоги, спортсмени тощо) діяльність організації є багатовекторною.

Основне завдання активісти Ради вбачають в об'єднанні зусиль, спрямованих на вирішення національних, соціально-культурних та правових питань, і найголовніше – беруть активну участь у суспільно-політичному житті країни, у законотворчій діяльності.

Для налагодження національного діалогу представників етнічних спільнот за участі інституцій влади, Рада національних спільнот України проводить численні заходи: конференції, семінари, круглі столи. Міжнародна конференція «Будуймо нову європейську країну разом» за підтримки Міністерства культури України стала традиційним щорічним заходом громадських організацій національних спільнот, на якому обго-

ворюються важливі питання функціонування та суспільного життя товариств.

Народну творчість та фольклор етносів України зберігають художні колективи національно-культурних громад України.

У березні 2017 року в Таврійському національному університеті ім. Вернадського за участі Ради національних спільнот України було проведено унікальний літературно-музичний захід «Славетний син великого народу. Тарас Шевченко – мовами етносів». Поезія Кобзаря та пісні на його вірші пролунали 25 мовами світу, відомих митців і найкращих художніх колективів етнічних товариств.

Важливим пріоритетом у діяльності Ради є робота з дітьми та молоддю з метою патріотичного виховання, соціальної допомоги в організації літнього відпочинку в таборах толерантності дітей різних національностей та з малозабезпечених родин.

У 2016 році було розпочато благодійний проєкт «Подаруй дітям свято» для дітей представників національних товариств та родин ветеранів АТО, а також – проєкт Ради «Три покоління».

Проведення мистецьких, просвітницьких та соціально спрямованих проєктів **Ради національних спільнот України** потребують підтримки з боку держави, комерційних структур і громадськості. Величезну допомогу у проведенні заходів РНСУ надає відомий меценат, президент компанії «Арч ЛТД» Віталій Саркісович Григорянц. Для нього громадська діяльність, спрямована на розвиток багатонаціональної культури України та соціальну адаптацію представників національних спільнот, є важливою складовою життя. У серпні цього року заступником Голови **Ради національних спільнот України** став Голова українського представництва «Арч ЛТД» – Різван Бабаєв, який неодноразово (з 2013 року) брав участь у підтримці заходів РНСУ.

Завдяки активній діяльності **Ради національних спільнот України** покращилася співпраця громадських об'єднань етносів України з органами виконавчої влади різних рівнів.

Рада національних спільнот України відкрита для співпраці і стрімко поповнює свої лави представниками нових етносів і громадських благодійних організацій, які допомагають у реалізації виваженої етнологічної політики, спрямованої на гармонізацію міжетнічних відносин та реалізацію культурно-мистецького потенціалу етносів.

Ашот Аванесян:

«ЄДНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ – ЗАПОРУКА ПОВНОЦІННОЇ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ В ЄВРОПЕЙСКУ СІМ'Ю»

**Кожен із нас повинен
невпинно трудитися
заради процвітання
України, на благо
майбутніх поколінь**

АШОТ Дадікоєвич Аванесян – Голова **Ради національних спільнот України**, заслужений діяч мистецтв України. З 1989-го року веде активну громадську діяльність, спрямовану на збереження та розвиток культури і мов представників національних спільнот України і збагачення міжетнічних відносин. 2007 року очолив Спілку громадських організацій «Рада національно-культурних громад». На посаді голови Ради А. Д. Аванесян проводив плідну діяльність з метою об'єднання громадських організацій міста Києва та України на підставі спільних інтересів національно-культурних громад і відродження їхніх національно-культурних цінностей. 7 травня 2014 року Рада оголосила Меморандум «Про міжнаціональну злагоду в Україні» із закликом об'єднати зусилля для збереження єдності української нації, цілісності території держави, досягнення миру і злагоди в суспільстві та протидії поширенню екстремізму і міжнаціональної ворожнечі.

У 2015 році Ашот Аванесян обраний Головою **Ради національних спільнот України**.

Продовжуємо розмову з Головою РНСУ, почату в першому номері газети «Національний діалог».

Ашоте Дадікоєвичу, розкажіть, будь ласка, про шляхи вирішення проблем, які стоять на заваді роботи Ради національних спільнот України?

– Насамперед, це впорядкування законодавчої бази стосовно розвитку культур національних спільнот. Потрібно, нарешті, прийняти нову концепцію етнологічного розвитку України, про яку вже давно говориться. Тоді відкриються нові можливості у нашій діяльності. Адже і сьогодні всі організації національних спільнот проводять діяльність за старим законом (№ 2494-12 від 1992 року) «Про національні меншини в Україні». У зв'язку із вступом України в ЄС зростає актуальність прийняття нової концепції державної етнологічної політики.

Друге (не боюся повторитися) – це необхідність створення Центру національностей в Україні.

Адже ми дійсно проводимо дуже багато хороших заходів. І хочу відразу сказати величезне спасибі всім: і учасникам і організаторам, і представникам наших національних спільнот, партнерам, колегам за величезний внесок і допомогу у проведенні цих заходів.

Ось недавно ми провели Всеукраїнську конференцію «26 років Незалежності України: Досягнення та перспективи розвитку державної етнологічної політики» та прийняли Резолюцію, в якій звернулися до Президента України Петра Порошенка з проханням заснувати посаду «Уповноваженого у справах національних меншин при Президентові України», запровадити День Злагоди і т.д.

З усіма питаннями, які піднімалися і обговорювалися на конференції, а також з Резолюцією, яка була прийнята конференцією, можна детально ознайомитись на нашому сайті www.radaspilnot.org.ua. Текст Резолюції був опублікований у першому випуску газети «Національний діалог».

Продовження інтерв'ю читайте на стор. 4

ДЕНЬ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ
ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО
КОЗАЦТВА
ПОКРОВА ПРЕСВЯТОЇ
БОГОРОДИЦІ

14 жовтня цього року мільйони українців приєдналися до привітань на адресу всіх захисників України! Бажаємо героїчним воїнам, які захищають суверенітет і цілісність нашої держави здоров'я, сміливості, перемоги.

Назва цього популярного в народі свята говорить сама за себе. Захист своєї Батьківщини від зазіхань з боку тих, хто час від часу намагається загрожувати державним засадам будь-якої країни – свята справа. Вона вимагає від людей сміливості, честі та відваги, колосальної самовіддачі і навіть самопожертви.

Як свято цей День прийшов на зміну менш популярного колись всенародного «Дня Радянської Армії і Військово-Морського Флоту», яке відзначалося 23 лютого. А з 1999-го року це свято в Україні було закріплене як День захисників Вітчизни.

Однак останні події початку 2014-го року і неоголошена війна Росії проти України змусили переглянути багато поглядів українського суспільства. Відповідно до Указу Президента України № 806/2014 від 14-го жовтня 2014-го року в Україні, з метою вшанування мужності і героїзму захисників незалежності і територіальної цілісності України, військових традицій та перемог українського народу, сприяння подальшому зміцненню патріотичного духу в суспільстві і на підтримку ініціативи громадськості, встановлено нове свято – «День захисника України», яке тепер відзначається щорічно 14-го жовтня, в день одного з великих православних свят запорізьких козаків – «Покрова Пресвятої Богородиці».

З 1999-го року 14 жовтня відзначається і День українського козацтва.

«Покрова Богородиці» із зображенням Богдана Хмельницького і архієпископа Лазаря Барановича. Перша половина XVIII ст.

Конференція «Національні операції» НКВС СРСР 1937-1938 років та трагедія Бабиного Яру: історичні уроки»

Загальна кількість жертв серед мирного українського населення в результаті злочинів нацизму і сталінізму – від 6 до 8 млн. осіб

На фото (зліва направо): Микола КОРЕЦЬКИЙ – доктор наук з державного управління, професор, Голова Оргкомітету, заступник Голови Ради національних спільнот України, Богдан БІЛЯШИВСЬКИЙ – Генеральний директор Національного історико-меморіального заповідника «Биківнянські Могили», Фелікс ЛЕВІТАС – доктор історичних наук, професор.

29 вересня в Києві, у прес-центрі «Укрінформу», відбулася Конференція на тему «Національні операції» НКВС СРСР 1937-1938 років та трагедія Бабиного Яру: історичні уроки». У ній взяли участь керівники громадських організацій, політичні діячі, науковці, вчені, громадські діячі, журналісти.

ГОЛОВА Оргкомітету конференції Микола Корецький у своєму виступі, зокрема, сказав:

У серпні 2017-го виповнилося 80 років з початку операції з репресування колишніх куркулів, карних злочинців та інших антирадянських елементів, яка отримала назву «куркульської операції». Вона розпочалась за рішенням вищого керівництва ВКП(б) на чолі з Й.Сталіним та втілювалась у масовий терор 1937-1938 років у СРСР проти мирного населення.

Україна, яка ще не оговталась після сталінського Голодомору 1932-1933 рр., повною мірою відчула на собі нову хвилю репресій, які отримали назву «Великий терор». Великий терор як політична операція мав на меті проведення чергової «кадрової революції» та остаточну ліквідацію всіх «соціально небезпечних елементів», які ще залишалися після перманентних репресій, здійснених більшовиками. Масові репресії проти так званих «соціально небезпечних елементів» здійснювались відповідно до сталінської теорії, згідно з якою «з подальшим просуванням до соціалізму спротив капіталістичних елементів буде зростати, а класова боротьба загострюватиметься».

Одночасно з «куркульською операцією» були розгорнуті репресії проти національних меншин СРСР, які розглядалися вищим керівництвом країни як такі, що втратили довіру більшо-

виків через підтримку зв'язків з історичною батьківщиною. Жертвами операцій за національними лініями стали представники народів сусідніх із СРСР держав або держав, які розглядалися як ворожі: німці, поляки, греки. Великі акції проти національних груп відбулися у 1932-1933 рр., коли зону вздовж західного кордону СРСР було «зачищено» від поляків і німців.

Першою з операцій по національних лініях стала «німецька операція», здійснена за оперативним наказом НКВС СРСР № 00439 від 25 липня 1937 р. Ця операція охоплювала радянських громадян німецького походження, колишній штат німецьких компаній, політичних емігрантів тощо. Багатьох не-німців, які мали хоч якийсь зв'язок із німцями, також заарештували. Загалом було заарештовано понад 60 тисяч осіб, із них понад 40 тисяч осіб засудили до розстрілу.

Найбільш чисельною в СРСР за кількістю жертв серед операцій за національними лініями стала польська операція, проведена за оперативним наказом НКВС СРСР №00485 від 11 серпня 1937 р. Й.Сталіна цілком задовольнили результати «польської операції» – фактично каральної акції, розв'язаної наркомом внутрішніх справ СРСР М. Єжовим проти поляків.

У перебігу «польської операції» в УРСР заарештували близько 55 тисяч осіб, із яких понад 48 тисяч розстріляно.

Безпосередньою причиною розгортання репресій проти радянських греків було встановлення 4 серпня 1936 року в Греції диктатури генерала Метаксаса, що посилювало «чужорідність» греків та призвело до блокування роботи Комуністичної партії Греції. Директива наркома внутрішніх справ М. Єжова № 50215 від 11 грудня 1937р. дала старт масовим арештам греків: як громадян СРСР, так і Греції.

За неповними даними архівів колишніх радянських спецслужб, тільки з 15 грудня 1937 р. по 7 січня 1938 р. було заарештовано близько 5 тисяч осіб грецької національності. З них майже 4800 осіб (96%) засуджено до розстрілу. Одночасно зі згаданими операціями за національними лініями проводились: «румунська», «латиська», «іранська», «харбінська», «афганська», а також операції «проти естонців, литовців і фінів», «проти болгар і македонців».

Величезна кількість розстріляних спричинила необхідність створення таємних об'єктів для поховання жертв «Великого терору». Тому по всій території УРСР розгорнули таємні спецділянки НКВС. Найбільшим місцем поховання жертв масових сталінських репресій в Україні є колишня спецділянка НКВС УРСР, розташована на території Національного історико-меморіального заповідника «Биківнянські Могили», де знайшли свій останній притулок тисячі жертв, серед яких переважна більшість українців, а також представники національних меншин та іноземні громадяни.

Пам'ятаючи та вшановуючи ці події, Рада національних спільнот України спільно з Міністерством культури України, Національно історико-ме-

моріальним заповідником «Биківнянські Могили», Національно історико-меморіальним заповідником «Бабин Яр» та Інститутом національної пам'яті України провела прес-конференцію на тему: «Національні операції» НКВС СРСР 1937-1938 років та трагедія Бабиного Яру: історичні уроки».

Богдан Борисович Біляшивський, Генеральний директор Національного історико-меморіального заповідника «Биківнянські Могили» у своєму виступі зазначив: «Сталінізм і нацизм, публічно підкреслюючи свої розбіжності, насправді були спорідненими тоталітарними режимами. Особливо ця спорідненість проявлялася у нехтуванні елементарними правами людини, ліквідації суспільних демократичних інституцій, повному підпорядкуванні диктатурі правлячої партії, імперських зазіхань на інші держави».

«Апофеозом зближення обох режимів став пакт «Молотова-Ріббентропа» від 23 серпня 1939р., наслідком реалізації якого стало знищення незалежної Польської держави та початок Другої світової війни», - продовжив

цю ж тему у своєму виступі доктор юридичних наук, професор Сергій Валерійович Петков.

«Нацистський режим, побудований на расових упередженнях, одразу після окупації Центральної та Східної Європи почав реалізацію своєї людоненавистницької політики проти єврейського та ромського народів, метою якої було їх повне фізичне знищення. Подібна політика практикувалась і щодо слов'янських народів.

А нацистська пропаганда, використовуючи методи, аналогічні радянській пропаганді 1930-х рр. щодо «ворогів народу» та «шкідницьких націй», розпалювала в німцях ненависть до євреїв, що спочатку призвело до численних погромів, утисків їх громадянських прав, а потім перетворилось у масове фізичне винищення під гаслом остаточного вирішення єврейського питання, - розмірковує Фелікс Львович Левітас, доктор історичних наук, професор, - винищення, яке увійшло в історію під назвою Голокост».

Україна, опинившись у центрі зіткнення двох тоталітарних імперій, ста-

ла свідком злочинів нацистів проти мирного населення. Захопивши Київ 17 вересня 1941 р., вже 29-30 вересня нацисти розстріляли на околиці міста у Бабиному Яру понад 30 тисяч місцевих євреїв. За підрахунками істориків, нацистами, за участю колаборантів, на території України було вбито 1,4-1,6 млн. євреїв, а загальна кількість жертв серед мирного українського населення в результаті репресій, бойових дій, голоду та хвороб сягнула від 6 до 8 млн. осіб.

Упродовж десятиліть радянська влада приховувала правду про злочини сталінізму, зокрема, пов'язані з масовим терором, розстрілами та місцями поховань. Інформація про Биківнянські поховання як таємний спецоб'єкт НКВС УРСР стала відомою громадсь-

кості лише наприкінці 1980-х – початку 1990-х рр. Подібним чином радянська влада ставилась і до трагедії Бабиного Яру: у 60-роках КДБ УРСР оцінював спроби вшанування загиблих як «провокаційні дії єврейських екстремістів для проявлення антисупільних тенденцій». Нацисти, у свою чергу, прагнули перекласти відповідальність за вчинені звірства на країни, які вони захопили на початку Другої світової війни. На жаль, певні сили і сьогодні намагаються заперечувати злочини сталінізму і нацизму проти людяності. Тільки правда про «Великий терор», Голокост та інші епохальні злочини минулого століття зробить неможливим повторення масових убивств будь-де і за будь-яких обставин.

Фото РНСУ

Довідка:

Якщо перші вшанування пам'яті жертв сталінських репресій мали громадський характер, то в подальшому до цього процесу долучилася держава.

11 серпня 1994 року за розпорядженням Президента України ініційовано спорудження меморіального комплексу на території Биківнянського лісу.

Щорічно для вшанування пам'яті жертв політичних репресій на території заповідників «Биківнянські Могили» та «Бабин Яр» проводяться масові меморіальні заходи за участю перших осіб держави.

На фото: Конференція «Національні операції» НКВС СРСР 1937-1938 років та трагедія Бабиного Яру: історичні уроки».

Національний історико-меморіальний заповідник «Бабин Яр»

Покладання квітів до меморіалу «Бабин Яр»

Державний історико-меморіальний заповідник «Биківнянські могили»

На фото (зліва направо): Генеральний директор Національного історико-меморіального заповіднику «Биківнянські Могили» кандидат історичних наук БІЛЯШИВСЬКИЙ Богдан Борисович, заступник Генерального директора Національного історико-меморіального заповіднику ШЕПТИЦЬКА Тетяна Леонідівна, Заступник Голови Ради національних спільнот України, Голова ГС «Київське міське товариство греків імені Костянтина Іпсиланти» КОРЕЦЬКИЙ Микола Христофорович, член ГС «Київське міське товариство греків імені Костянтина Іпсиланти», історик, дослідник МАЗАРТІ Світлана Миколаївна.

Відійшов у вічність Аркадій Монастирський

15 жовтня 2017 року не стало відомого громадського діяча, президента Єврейського форуму України Аркадія Ілліча МОНАСТИРСЬКОГО, який багато років очолював Громадську раду керівників освітніх програм організацій національних меншин при Міністерстві освіти і науки України.

Прекрасна людина, громадянин, який глибоко розбирався у складних питаннях національних взаємовідносин, сприяв утвердженню взаємоповаги та толерантного ставлення до всіх людей, розвитку освіти і культури. Таким запам'ятається Аркадій Монастирський усім, хто його знав.

Рада національних спільнот України висловлює глибокі співчуття рідним та близьким Аркадія Ілліча.

Світла пам'ять!

Ашот Аванесян: «Єдність української нації – запорука повноцінної інтеграції України в Європейську сім'ю»

Продовження. Початок на стор. 1

Хочу акцентувати увагу на тому, що як тільки ми отримуємо офіційні відповіді на питання, підняті на конференції, ми обов'язково опублікуємо їх на сторінках нашої газети. До речі всю інформацію, яка буде стосуватися наших переговорів, обговорень, листування з офіційними структурами, ми обов'язково будемо висвітлювати на сторінках нашої газети, щоб надати нашим читачам якомога більше інформації з усіх питань. Адже чим більше інформації, тим менше всіляких домислів, неправильних трактувань, спотворень.

«Наше суспільство має отримувати максимум об'єктивної та оперативної інформації. Це на сьогодні – вимога часу»

Наше суспільство має отримувати максимум об'єктивної та оперативної інформації. Це на сьогодні – вимога часу. У зв'язку з цим хочу відзначити, що протягом усієї роботи **Ради національних спільнот України** ми любимо питання про створення своєї телевізійної програми. Особливо це актуально зараз для наших регіонів, де національні спільноти активно розвиваються.

Заходи, які ми проводимо – не тільки розважального, а й освітнього характеру. На них порушуються питання прав людини, питання інтеграції, міграції і т.д. Наприклад нами, був заснований Інтелектуальний форум з питань прав національних спільнот, який базується на європейській платформі. Під час проведення Інтелектуального форуму плануємо обговорювати практично всі питання у всіх аспектах життя українських національних спільнот в європейських країнах. Адже дуже актуально, щоб представники національних спільнот і всі громадяни України, які перебувають у Європі на роботі, навчанні, в турпоїздках, знали свої права в різних країнах, у різних сферах життя.

Які реальні перспективи створення в майбутньому тематичної програми на ТБ?

– У цілому, звичайно, шлях консолідації суспільства без телебачення буде набагато довшим, бо ТБ дає більше можливостей донести до аудиторії ту чи іншу інформацію, з будь-якої пробле-

ми, за лічені хвилини. Адже проблеми національних спільнот – це не окремі проблеми, це загальнодержавні проблеми, що стосуються всіх громадян України. Адже будь-який представник етнонаціональної спільноти – це громадянин нашої поліетнічної України.

«Зробивши Європейський вибір, ми відкрили двері у великий Європейський світ»

У нас, у зв'язку з Європейським вибором, відкрилися нові можливості, ми самі, можна так сказати – відкрили двері у великий Європейський світ. І потрібно вміти правильно себе вести, правильно адаптуватися, зважаючи на ці нові обставини. Потрібно зуміти і навчитися правильно інтегруватися у велику Європейську сім'ю.

«Україні потрібно якомога швидше пройти шлях інтеграції»

І нашої поліетнічної Україні, яка представлена різними національностями (етносами), необхідно якомога швидше пройти цей шлях – шлях інтеграції. І не розрізнено, а єдиною державою, єдиною українською нацією. Адже на сьогоднішній день всі представники різних народностей демонструють величезне бажання до об'єднання на основі патріотичних настроїв серед усіх наших національних спільнот. Усім відомо, що коли важко – всі прагнуть об'єднатися для вирішення різних проблем. І ми не виняток. Ми не створюємо якийсь закритий клуб спільнот зі своїми проблемами, ми не відділяємо себе від нашої України. Навпаки, ми всі – невід'ємна частина нашої єдиної держави. Ми готові включитися (і включаємось!) в усі процеси, що відбуваються в Україні. Ми одна сім'я. Ми тут народилися, живемо, виховуємо наших дітей і ні в якому разі не хочемо, щоб склалося враження, що ми якимось чином відокремлюємося для вирішення своїх вузьких питань.

У зв'язку з цим дуже хотілося б торкнутися трохи питання про Закон про освіту, який обговорюється зараз на всіх рівнях, не лише в Україні, а й в усьому світі ...

– Ми завжди повинні говорити і говоримо величезне спасибі нашим українським братам, що нас прийняли в нашу

українську родину, хоча ми всі різного національного походження. Нам ніхто ніколи не забороняв і не забороняє говорити на своїй мові і пам'ятати рідну мову своєї мами, яка передана нам генетично у спадок. Але я також повинен зобов'язати себе і своїх дітей знати державну мову своєї країни і вміти говорити на ній. Тому що знання мови дає більше можливостей мені, як і кожному громадянину України, у своїй Українській державі (і не тільки) для самореалізації та самовираження. Це стосується і можливості вибору вузу, і кар'єри, і роботи й багато чого іншого.

«Ми одне ціле, одна сім'я. Знання української мови для всіх обов'язкове»

Але я і прекрасно розумію, що декому для цього потрібно досить багато часу і не один рік. Особливо представникам старшого покоління. Адже освоїти мову, щоб не просто говорити, а й думати на ній і правильно викладати на ній свої думки, за один день не вийде. Це праця непроста, але вона необхідна. Заради наших дітей. Тому, що я не хочу, щоб мої діти і внуки через 20-30 років зіткнулися з проблемою освіти і проблемою мови. Це зараз, може, й важко долати, але необхідно. І цей шлях ми повинні пройти. Зараз. Сьогодні. Ще раз повторюся – заради наших дітей та онуків, заради нашої України. Ми одне ціле, одна сім'я. Знання української мови для всіх обов'язкове. І **Рада національних спільнот України** буде активно допомагати всім своїм представникам у цьому питанні. Заради миру, заради нашої країни, заради взаєморозуміння між усіма нашими народностями. Ключовий фактор єднання і взаєморозуміння між усіма українцями – українська мова. Тому ми започаткували освітній проект «Навчаємо українською».

Ви ініціювали запровадження нового свята – Дня Злагоди. Можете розповісти про це трохи детальніше?

– Так, ми б хотіли 20 листопада заснувати День Національної Злагоди. Були різні дати, різні пропозиції щодо вибору цієї дати – адже вона повинна бути загальною для всіх національностей. Саме в цей день, 20 листопада 1917 року (100 років тому), був прийнятий III-й Універсал Центральної Ради, який проголосив створення Української Народної Республіки і вперше заде-

кларував права національних меншин в Українській державі. І ми внесли пропозицію Президенту України Петру Порошенку, щоб був встановлений такий святковий День. Адже понад 22% українського народу – це представники етнічних груп. І у нас повинно бути таке загальнонаціональне свято.

Чим іще Рада національних спільнот України може «приємно здивувати» українське суспільство?

– У нас дуже насичена програма до кінця року. Анонси заходів і інформація про їх проведення є на сайті **Ради національних спільнот України** та у випусках газети «Національний діалог».

Днями, 30 жовтня, у Києві урочисто відзначили грецьке національне свято – День ОХІ, в якому взяли участь творчі колективи, талановиті діти. Хочу відзначити, що практично всі наші творчі колективи – професійні, а не самодіяльні. Тому рівень наших заходів і фестивалів досить високий. І хоча ці заходи хтось хвалить, а хтось критикує, все це ми робимо від душі, від серця...

«Наша мета – зберегти ауру дружби і добра між усіма народами»

Так, сьогодні це не просто – витримати такий графік: не завжди вистачає в повній мірі фінансування, не всі можуть приїхати з регіонів, як нам того б хотілося. Але ми працюємо. І раз про нас говорять, значить ми рухаємось і будемо рухатися далі на цьому шляху.

Ще раз хочу висловити слова подяки членам Президії нашої Ради, всім членам РНСУ, всім хто бере участь у роботі Ради та в наших заходах, особисто – Віталію Григорянцу – президенту компанії «Арч ЛТД», Різвану Бабаєву – Голові українського представництва «Арч ЛТД», а також Міністерству культури України. Якщо ми будемо працювати разом і спільно, ми зможемо вирішити будь-які питання, адже наша мета – зберегти ауру дружби і добра між усіма народами. Наша Україна знаходиться у самому центрі Європи і ми, слава Богу, маємо для цього всі можливості. Кожен із нас повинен почати з себе і невинно працювати заради процвітання України, підвищення життєвого рівня українців, на благо майбутніх поколінь.

Юні обдарування: Маленький українець вірменського походження Марк Лалаян – гордість України

МАРК Лалаян – учень 4 класу однієї із київських шкіл. Йому 10 років. У школі вчиться добре, користується повагою у шкільних друзів, бере участь у різних олімпіадах. Марк захоплюється танцями, навчається у музичній школі по класу фортепіано, займається дзюдо.

Завдяки тренеру-новатору «Школи Боротби» дзюдо Роману Зембицькому, Марк робить великі успіхи в спорті. За два роки занять спортом він досяг високих результатів. У багатьох спортивних змаганнях він завойовував призви

місця, бере участь в міжнародних спортивних турнірах. Так нещодавно Марк їздив до Польщі на змагання, де зайняв перше місце. Беручи участь в змаганнях і турнірах різних міст України і на міжнародній арені, Марк тримає на високому рівні свій спортивний стиль і великий дух прославленого спортсмена, розуміючи, що рідні Марка завжди чекають його вдома тільки з перемогою.

Він на професійному рівні вчиться танцювати з раннього віку. Бере участь у виступах відомого Українського народного ансамблю

вірменської пісні і танцю «Айренік» під керівництвом талановитої Гоар Геворкян, займає активну лідерську позицію серед вірменських дітей-танцюристів. Виступає в різних дитячих фестивалях та в інших заходах Національного конгресу вірмен України і **Ради національних спільнот України**: «Етнічний віночок на Подолі», «Будуємо нову Європейську країну разом», «День ОХІ» в 2016 році та інших.

Бажаємо юному Марку, щоб його багатогранний талант і надалі радував його прихильників та прославляв Україну!

Конференція «Вірменія – Україна: Діалог культур»

28 ВЕРЕСНЯ 2017 РОКУ РАДА НАЦІОНАЛЬНИХ СПІЛЬНОТ УКРАЇНИ СПІЛЬНО З КЕРІВНИЦТВОМ НАЦІОНАЛЬНОГО КОНГРЕСУ ВІРМЕН УКРАЇНИ ПРОВЕЛА У М. ХАРКОВІ РОЗШИРЕНЕ ЗАСІДАННЯ «ВСЕУКРАЇНСЬКА ГРОМАДСЬКА ПЛАТФОРМА-КОНФЕРЕНЦІЯ «ВІРМЕНІЯ – УКРАЇНА: ДІАЛОГ КУЛЬТУР»

УЧАСНИКИ: А.Д. Аванесян – Голова Ради національних спільнот України, Президент Національного конгресу вірмен України, заслужений діяч культури України; В.Д. Ходаківський – начальник управління взаємодії з національними спільнотами України та закордонними українцями; А.С. Саргсян – Депутат Національних зборів Республіки Вірменія; К.Х. Аджемян – Депутат Національних зборів Республіки Вірменія; С. Галстян – Завідувач відділом нової і новітньої історії музею історії Вірменії; Е.Х. Валеев – Перший заступник Голови Ради національних спільнот України, Голова Правління Всеукраїнської Асамблеї Татар; Л.Л. Цельсдорф – Відповідальний секретар Ради національних спільнот України, Голова товариства німців Києва «Відергебурт»; В.А.

Степанян – заступник Голови Ради національних спільнот України, Віце-президент Національного конгресу вірмен України, член спілки кінематографістів України; Е.Ж. Даніелян – заступник Голови Ради національних спільнот України, Перший віце-президент Національного конгресу вірмен України; багато керівників різних національно-культурних громад України та представники ЗМІ України та Вірменії (на фото).

Важливою складовою успішних демократичних перетворень в багатонаціональному українському суспільстві на шляху до високих європейських стандартів життя є безперервний діалог влади з представниками громадських організацій.

Сьогодні **Рада національних спільнот України** та Національний конгрес вір-

мен України ведуть плідну співпрацю з метою збереження національної ідентичності, відновлення історико-культурних цінностей, беруть активну участь в розбудові нового українського суспільства.

За ініціативою керівництва громадських організацій «**Рада національних спільнот України**» та «**Національний конгрес вірмен України**» 28 вересня 2017 року в Харкові відбулося розширене засідання «Всеукраїнська громадська платформа-конференція «Вірменія – Україна: Діалог культур» (14:00, «MetropolPark», вул. Сумська, 50).

Були обговорені досягнення та перспективи національно-культурних спільнот України згідно з планом робіт на 2017 рік. Заплановано провести:

- Інтелектуальний форум «Європейська платформа з прав людини»;
- Всеукраїнський фестиваль «Фольклорама»;
- Всеукраїнський фестиваль-конкурс вірменської культури «Таланти твої, Україно»;

а також, заплановано відкриття кафедри вірменської мови та вірменознавства, відкриття загальноосвітньої школи на базі Таврійського національного університету імені В.І.Вернадського і Київського

національного лінгвістичного університету. Проводиться збір і вивчення матеріалів із Сардарпатської битви спільно з центральним музеєм історії Вірменії та з музеєм Сардарпатської битви.

За багаторічний та вагомий вклад у зміцнення україно-вірменських відносин були нагороджені представники державного управління Республіки Вірменії, за високий професіоналізм та активну діяльність, спрямовану на утвердження принципів миру і злагоди, відзначені почесними грамотами представники національних спільнот України. Також за мужність та відвагу, виявлені під час виконання завдань антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей, нагороджений особовий склад батальйону патрульної служби поліції особливого призначення «Харків» Головного управління Національної поліції в Харківській області.

Яскравим доповненням соціально-культурного заходу стала концертна програма «Мистецька палітра етнічних спільнот України» за участю майстрів мистецтв, художніх колективів і солістів етнічних спільнот України, який розпочався о 18.00 в Театрально-концертному центрі (м. Харків, вул. Сумська, 25).

Прагнення до миру і добробуту знаходять відображення в культурі та мистецтві етносів, об'єднуючи представників різних національностей в єдину українську націю!

«Казахстан – Україна: 25 років дружніх відносин та рівноправного партнерства»

Посол Республіки Казахстан в Україні Самат Ордабаєв.

27 вересня у Києві, в Національній Академії наук України за ініціативою Посольства Республіки Казахстан в Україні відбувся «круглий стіл», присвячений 25-й річниці встановлення дипломатичних відносин між Казахстаном і Україною.

У заході взяли участь глави дипломатичних місій, народні депутати Верховної Ради України, керівники державних установ, науковці, митці, представники бізнес-спільноти та ЗМІ.

На захід були запрошені також заступники Голови **Ради національних спільнот України** – Голова Київського товариства греків ім. К. Іпсіланті Микола Корецький та Голова Асоціації діячів етнічного мистецтва, заслужена артистка України Інеш Кдинова (на фото справа).

Програму круглого столу розпочав Посол Республіки Казахстан в Україні Самат Ордабаєв. У своїй промові він підкреслив особливу історичну роль Президента Нурсултана Назарбаєва у встановленні братерських відносин між двома країнами, заснованих на принципах

поваги до спільних інтересів, а також ознайомив присутніх з державною програмою модернізації політичних і економічних перетворень у Казахстані.

У діловій частині заходу виступили: Віце-президент Національної академії наук України Сергій Пирожков, який високо оцінив модель казахстанського розвитку, в основі котрої лежить політична стабільність і ліберальна економіка; керівник групи Верховної Ради України з міжпарламентських зв'язків з Республікою Казахстан, Народний депутат Руслан Демчак, доповів про розвиток міжпарламентських зв'язків і запевнив про намір докладати всіх можливих зусиль для подальшого поглиблення співпраці між двома країнами.

Наступною темою виступів стала Міжнародна спеціалізована виставка «ЕКСПО-2017» в Астані, під час якої українська сторона на гідному рівні представила свої розробки і ноу-хау в сфері відновлюваної енергетики. Віце-президент Торгово-промислової палати України, Національний комісар «ЕКСПО» Сергій Свистіль, який також був присутній на зазначеному форумі, розповів про позитивні тенденції розвитку двосторонніх відносин, а саме, про створення спільних підприємств, що є механізмом стимулювання торгово-економічного співробітництва. У проєкті подальшої співпраці вже існує попередня домовленість між Республікою Казахстан та Україною про створення Торгових Будинків, головним завданням яких стане консолідація товарних потоків і поліпшення умов транзиту і перевезення вантажів.

Високу оцінку експертів та громадськості викликала реформа освіти, яку нещодавно запровадили в Казахстані. За новими стандартами, в державі учні загальноосвітніх закладів будуть вивчати три мови: казахську, російську та англійську. Послідовне впровадження нових освітніх програм є важливими чинниками формування конкурентоспроможної нації та держави в цілому.

Присутній на урочистому заході заступник Міністра освіти і науки України Роман Греб

заявив, що співпраця двох держав у сфері освіти динамічно розвивається, хоча потенціал ще далеко не вичерпаний.

У панельній дискусії виступила віце-президент Міжнародного благодійного фонду «Сприяння культурному розвитку», Голова Асоціації діячів етнічного мистецтва Інеш Кдинова. Вона привітала Посла Республіки Казахстан в Україні Самата Ордабаєва з визначною датою та звернула увагу присутніх на ефективну етнонаціональну політи-

ку Республіки Казахстан, що є надійним підґрунтям гармонійних відносин в багатонаціональній державі. Заступник Голови Ради національних спільнот України Микола Корецький приєднався до привітань і в ході дискусії зазначив, що для стабільності в українському суспільстві необхідно запровадити нові демократичні механізми державного управління етнонаціональних процесів.

Успішний досвід Казахстану в багатьох сферах життєдіяльності вже отримав широке міжнародне визнання. Українські академічні та експертні кола високо оцінили здобутки і перспективи розвитку Республіки Казахстан.

Серед пріоритетних напрямів дружніх відносин між Україною і Казахстаном – співпраця у сферах культури та мистецтва. В Київському інституті міжнародних відносин 1 листопада відбудеться презентація Міжнародного проєкту «Кобзар у степах Казахстану», до якого долучилися відомі митці, культурологи та науковці двох країн. Детальніше про цю подію ми розповімо у наступному випуску нашого видання «Національний діалог».

Інеш КДИРОВА

(Фотоматеріали з архіву Посольства Республіки Казахстан)

Національний одяг греків

В кінці минулого століття чоловічий костюм жителів Пірея, за спостереженнями мандрівників, виглядав таким чином: на голові у чоловіків – червона феска, «...вузький білий комірець лягає на червоний або блакитний красиво розшитий камзол з висячими розрізними рукавами. З-під нарядного камзола видно білу сорочку, стягнуту в талії кольоровим поясом; від нього до колін спускається широка біла фустанелла (спідниця). Нижче колін ноги затягнуті у вузькі гамаші, пурпурово-червоні або блакитні, з синіми китицями і шиттям, а ноги взуті в червоні черевики з вузьким носком або в сандалі. Плащ з волохатої цапової шкіри з висячими рукавами, а у багатіїв – блакитне пальто з червоним коміром, яке служить їм верхнім одягом у сувору пору року».

Ще на рубежі нашого сторіччя більшість городян носило подібний костюм і лише небагато – піджачну трійку. Головне, що впадало в очі мандрівникам - це барвистість національного костюма і його багата орнаментация. Що стосується фустанелли – це приналежність старовинного костюма, спільного для греків і албанців; його і зараз носять королівські гвардійці. Селяни материкової Греції зазвичай носили не тільки фустанеллу, але й вузькі, порівняно короткі штани.

Нині національний костюм зустрі-

чається рідко, головним чином у сільській місцевості. Зрозуміло, найчастіше його можна бачити на літніх людях. Костюм загальноєвропейського зразка, що з'явився в Греції напередодні революції 1821 р., тепер майже витіснив народний одяг. Наприклад, молоді робітники носять порівняно вузькі штани та бавовняну кольорову сорочку навипуск – костюм, зручний для роботи.

Народний костюм і його окремі елементи зустрічаються у населення островів, де національні риси побуту збереглися більшою мірою, ніж на материк. Чоловіки носять чорні або сині широкі шаровари, білу сорочку, жилет з безліччю гудзиків, червоний або чорний широкий пояс і червону феску (в минулому до фесці прикріплювали короткий шовковий чорний пензлик).

На Криті носять чоботи з високими халявами, куртку темного кольору з

товстого сукна – у горян і з тонкого – у мешканців рівнин. Кіпріоти іноді, подібно до турків, обмотують феску хусткою. Куртки у них кольорові. В минулому столітті знатні люди і на материк вдягали довгі шаровари і носили тюрбани.

Взимку чоловіки вдягали плащі з козячої вовни, дуже широкі, з довгими рукавами і капюшоном. Такі плащі носили майже по всій Греції, а раніше їх експортували і в інші країни Середземномор'я. Зможні люди носили плащі з сукна, підбитого овчиною. Старовинне взуття – типу мокасин з телячої, бичачої або свинячої шкіри (простий плоский шматок шкіри, прив'язаний до ноги шкіряними ремнями) – збереглося лише у горах, бо воно зручне, щоб ходити гірськими стежками.

Жіночий народний костюм, як і чоловічий, значною мірою тепер замінено

міським європейським платтям. Традиційний костюм має багато варіантів. Основний комплект складається з довгої білої сорочки тунікоподібного покрою з довгими широкими рукавами. Вишитий поділ сорочки видно з-під довгої та широкої спідниці. Поверх сорочки вдягають коротку вовняну або шовкову безрукавку яскравого кольору або ж куртку з довгими рукавами і глибоким вирізом на грудях. У деяких областях цей костюм замінили на довгі сукні з широкими рукавами.

У всіх варіантах жіночого костюма фартух залишається його незмінною приналежністю. Пояс – широкий, з великими срібними або позолоченими пряжками. На голову жінки раніше надягали вишиту феску з двома помпонами, пізніше її замінили двома фабричними хустками. Одну хустку пов'язували під підборіддям, а другу складали збірками і обв'язували навколо голови. Останнім часом жінки носять одну хустку, складену трикутником і зав'язану на лівій скроні бантом. У Атиці хустку пов'язують навколо голови, спускаючи з-під неї на лоб кілька рядків підвісок у вигляді монет. У жителях Евбеї хустка лежить вільно навколо шиї, а її кінці спускаються по спині. В інших районах Греції прийняті інші головні убори: на острові Корфу жінки носять високі білі накрохмалені шапки, в Македонії шапочки маленькі, загострені, оздоблені вуаллю, бахромою, що спускається з верхівки, і квітами збоку. Іноді шапочки прикрашають монетами і намистами. Волосся у святкові дні залишають розпущеним, в будні заплітають у коси.

Весь жіночий костюм, особливо святковий, багато прикрашений вишивкою і золотим позументом. З прикрас носять срібні або позолочені пряжки на поясі і ланцюжки зі старовинними монетами на грудях.

Взуттям жінкам служать черевики на шкіряній підошві з верхом з матерії, шовку, або бавовни, часто покритим вишивкою.

Київські татари

Хабибуллини.
Хамидуллини. Валеевы.
**Фрагменти истории
киевских татар.
Из воспоминаний детства**
(Продолжение. Начало в «НД» №1).

Верхний и Нижний Вал. Житний базар со стороны Нижнего Вала в центре фото и слева от него – дома № 15 и еще левее – № 13. На первом плане – жилая застройка переулка Воздвиженского (Ладо Кецховели).

Наш двор жил по своим внутренним законам и правилам. Двор имел собственную подворотню, и нагромождение ветхих дощатых дровяных сараев.

В 1950-70-е годы, вплоть до сноса этого дома, мой двор детства оставался весьма колоритным местом.

В 1950-х годах плоская часть киевского Подола выглядела заброшенной и провинциальной. В основном одно и двухэтажные деревянные дома – обшарпанные, заброшенные и неухоженные. Наиболее ветхие из таких домов располагались у подножья гор: Щекавицы, Юрковицы и на местности – Татарка.

Из воспоминаний послевоенного времени запомнились дворы с закрывающимися на замок воротами. Во дворах – ветхие строения, дровяные сараи, голубятни... Здесь развешивали белье и вытряхивали коврики, а мы, дети, играли в замечательные и разнообразные дворовые игры. Автомашин на бульварных мостовых было очень мало. Много было телег, запряженных лошадьми, массово стоявших вокруг базара. Дворники у наших домов собирали в совки конский навоз. Подол вовсе не напоминал аристократический центр города. Всюду репейник, крапива, куры, собаки, деревянные скамейки, под которыми горы шелухи от семечек... Зато весной – опьяняющий запах сирени!

Мое детство прошло у подножья Щекавицы – старинной киевской горы с забытыми кладбищами, оврагами, кривыми тропинками и стекающими вниз ручейками, со стороны Житного базара. Время здесь как будто остановилось...

Щекавица или Юрковица, как мы её называли, упоминается еще в «Повести временных лет», за вторым братом-основателем Киева – Щеком.

В начале XVII века эту гору было передано киевским мещанам для заселения, в связи с тем, что низинную часть Подола ежегодно затопливало наводнение.

История горы вплоть до XX века связана с захоронениями. Подольское кладбище на Щекавице появилось после страшной чумной эпидемии в Киеве 1770 года, когда умерло около шести тысяч человек – из 20 тысяч киевлян. Здесь похоронен мулла Юнис Алимов, который прослужил в Киеве 25 лет.

Вскоре гора обрела довольно-таки зловещую славу, чему способствовали даже названия её улиц, таких как Погребальная и Черный Яр – это потом их переименовали в Олеговскую и Мирную, а тогда в те края даже извозчики ездить боялись.

Гульсем ХАМИДУЛЛИНА

Продолжение – в следующем номере

Грузинські дівчата: зовнішність, виховання, імена

ГРУЗИНСЬКІ ДІВЧАТА ВІДРІЗНЯЮТЬСЯ НЕЙМОВІРНОЮ КРАСОЮ І ЯСКРАВОЮ ЗОВНІШНІСТЮ. ГРУЗІЯ – ЦЕ КРАЇНА, ЩО СТІМКО РОЗВИВАЄТЬСЯ НА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ МАНЕР, АЛЕ МІСЦЕВЕ НАСЕЛЕННЯ ВСЕ ЩЕ ШАНУЄ ТРАДИЦІЇ ПРЕДКІВ ТА ЗБЕРІГАЄ ЇХ. ЯК ЖИВЕТЬСЯ ГРУЗИНКАМ СЬОГОДНІ І ЧИМ ВОНИ ПОМІТНО ВІДРІЗНЯЮТЬСЯ ВІД ЖІНОК ІНШИХ НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ?

Грузинські сім'ї

Протягом довгих століть у Грузії жінок виховували в повазі до старших і чоловіків. Навіть сьогодні в переважній більшості грузинських сімей панує повний патріархат. Дружині ще пощастило, якщо її чоловік є старшою дитиною в сім'ї. Згідно зі звичаями даної країни, молодші сини повинні жити з батьками навіть після одруження. При цьому їхні дружини повністю і беззаперечно підкоряються не тільки своїм чоловікам, але і свекрусі, яка в даній ситуації грає роль «старшої господині». Все це звучить занадто незвично для європейської людини, чи не так? Історично склалося, що рішення всіх побутових питань лежить на тендітних жіночих плечах. У гірських селах і сьогодні у кожній сім'ї – велике господарство. При цьому функція чоловіка – працювати і забезпечувати своє сімейство. По дому своїм дружинам справжні грузини не допомагають. Жінка ж повинна бути не тільки відмінною господинею, але і відмінною домоправителькою.

Всі без винятку жінки в Грузії – прекрасні господині. Багато сімей в сучасних містах вибирають європейський стиль життя. Але навіть у цьому випадку для матері справжня ганьба, якщо її дочка не вміє готувати національні страви і стежити за будинком. Сьогодні всі дівчатка в Грузії здобувають середню освіту. Мешканки міст часто закінчують інститути. Особлива увага приділяється домашньому вихованню дітей. Грузинські дівчата відрізняються гордістю, високою моральністю, неймовірною любов'ю до батьківщини і власної родини. У цій країні дуже поважають сімейні цінності. Грузинки часто виглядають м'якими і покірливими, але при цьому більшість з них відрізняються неймовірною силою духу і мають сталеви характер.

красні господині. Багато сімей в сучасних містах вибирають європейський стиль життя. Але навіть у цьому випадку для матері справжня ганьба, якщо її дочка не вміє готувати національні страви і стежити за будинком.

Сьогодні всі дівчатка в Грузії здобувають середню освіту. Мешканки міст часто закінчують інститути. Особлива увага приділяється домашньому вихованню дітей. Грузинські дівчата відрізняються гордістю, високою моральністю, неймовірною любов'ю до батьківщини і власної родини. У цій країні дуже поважають сімейні цінності. Грузинки часто виглядають м'якими і покірливими, але при цьому більшість з них відрізняються неймовірною силою духу і мають сталеви характер.

Етикет грузинських жінок

У Грузії не прийнято жінкам дивитися в очі незнайомим людям, особливо чоловікам. Така поведінка вважається зухвалою. Багато грузинських дівчат з дитинства вміють дивитися «крізь людей», саме такий погляд вважається допустимим і прийнятним. Під час розмови в цій країні прийнято триматися на відстані мінімум метра. Підходити один до одного ближче можуть тільки близькі родичі або хороші знайомі. Окремо варто відзначити норми повся-

кденного одягу. Традиційний колір для грузинок – чорний. Найчастіше жінки носять спідниці нижче колін. Кофти і блузки вони також вибирають темних відтінків. Відповідно, і аксесуари підбираються в тон.

Як же виглядають дуже красиві дівчата в Грузії? Грузинки прекрасні від природи. Густе темне волосся, смаглява шкіра і виразні очі. Серед представників даної національності просто неможливо знайти явно непривабливої людини. Багато грузинок дорожать своїм волоссям і відрощують довгі коси. Короткі стрижки серед місцевих жінок не користуються популярністю. Від природи грузинки стрункі і мають дуже жіночні фігури. Однак у зрілому віці багато жінок починають набирати зайві кілограми. Найчастіше причиною цього є захоплення національною кухнею в поєднанні з уповільненням метаболізму. Для корекції фігури красиві грузинські дівчата вибирають дієти, а ось спортивні навантаження в цій країні вважаються не жіночою справою. Багато грузинок із задоволенням носять біжутерію і ювелірні прикраси. Косметикою мешканки багатьох провінцій Грузії користуються тільки по великих святах. Зовсім інакша справа у великих містах. Тут жінки фарбуються щодня, дуже популярна чорна підводка очей. Всі без винятку грузинки небайдужі до парфумерії.

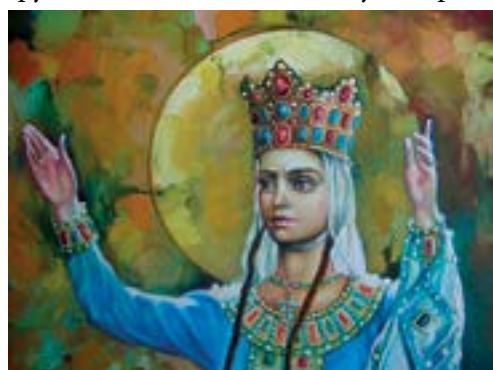

є захоплення національною кухнею в поєднанні з уповільненням метаболізму. Для корекції фігури красиві грузинські дівчата вибирають дієти, а ось спортивні навантаження в цій країні вважаються не жіночою справою. Багато грузинок із задоволенням носять біжутерію і ювелірні прикраси. Косметикою мешканки багатьох провінцій Грузії користуються тільки по великих святах. Зовсім інакша справа у великих містах. Тут жінки фарбуються щодня, дуже популярна чорна підводка очей. Всі без винятку грузинки небайдужі до парфумерії.

Жіночі грузинські імена

Багато грузинів навіть в наші дні дуже серйозно ставляться до того, як назвати новонароджену дитину. Національні старовинні імена в Грузії часто запозичені з давніх легенд і переказів. У цій країні важливо не тільки те, наскільки музично звучить особисте звернення до людини. Грузини вірять, що ім'я може вплинути на характер і долю людини. Джамаль («краса»), Маріам («рішуча»), Мзевінар («сонце»), Тінатін («відблиск сонця»), Теона («думка божя»), Аліко («всезнаюча») – саме так називають дівчаток в цій країні протягом багатьох поколінь. Однак варто зауважити, що старовинні імена не дуже подобаються молоді. І найчастіше від повних і складних імен придумують скорочення, які використовують у повсякденному житті. Багато «сучасних» батьків у Грузії називають своїх дочок так само, як європейці. Діана, Христина, Катерина, Марина, Майя, Наталі, Неллі, Поліна, Софія – це сучасні грузинські імена дівчат. Більшість грузинів – християни. Багато сімей вибирають для своїх малюків біблійні імена.

Більшість грузинських дівчат виходить заміж в юному віці. У деяких регіонах країни все ще поширений давній звичай, який передбачає викрадення нареченої. І все ж більшість шлюбів у цій країні укладається за взаємною згодою і домовленістю між молодятами. Юні грузинські дівчата повинні бути скром-

ними і цнотливими. Молодим грузинкам рекомендується вести себе так, щоб ніхто із сусідів навіть не міг надумати чогось поганого. Весілля в Грузії – це особлива подія. До торжества готуються, на нього запрошують усіх родичів і друзів. Навіть у великих містах сьогодні дотримуються багатьох старовинних звичаїв. Весілля в Грузії – це дуже барвистий і цікавий захід з традиційними танцями та піснями, красивими тостами і атмосферою загальних веселощів.

Сучасна Грузія – це країна контрастів. Невеликі села і поселення живуть так само, як і десятки років тому. А ось великі міста не надто відрізняються від європейських мегаполісів. Виховання грузинських дівчат багато в чому залежить від того, наскільки суворий в родині батько. У більшості сіл навіть купатися у водоймах слід в одязі. У той

же час у містах відкриті модні бутики, кафе і нічні клуби. Багато представників сучасної молоді одягаються так, як їм хочеться, і виглядають вони досить екстравагантно. Але, зрозуміло, що подібна поведінка неприпустима в сільській місцевості. Вчинки і зовнішність грузинських дівчат у провінції обговорюються роками. Помилки неприпустимі, адже навіть сьогодні для більшості молодих грузинок пріоритетною метою є успішне заміжжя. А це значить, що про власну репутацію місцеве населення намагається піклуватися з молодості. Легендарна цариця Тамара – ідеальний образ грузинської жінки.

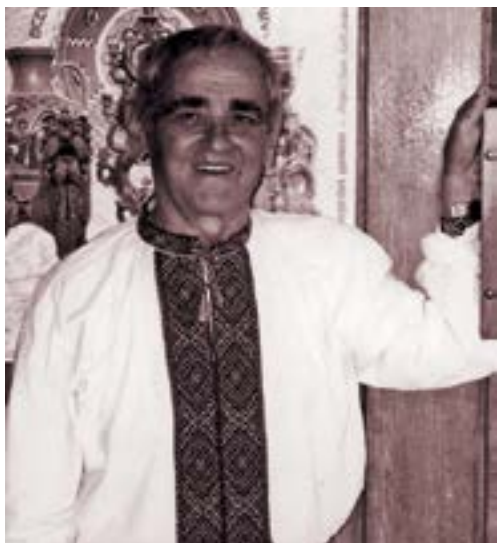

Багато творчих людей шукали натхнення в пейзажах Грузії і красі місцевих жінок. Головна муза і справжнісінька грузинка – цариця Тамара. Ця жінка увійшла в історію завдяки своїй мудрості і великим звершенням. Цариця будувала міста, приймала значущі державні рішення, а у вільний від політичних справ час особисто займалася вихованням дітей і рукоділлям. Якщо вірити словам відомих поетів, Тамара була неймовірно красива і жіночна. Її нерідко називали просто «досконалістю». Багато сучасних дуже красивих дівчат у Грузії прагнуть розвивати свій характер і мріють хоча б віддалено стати схожими на велику царицю Тамару.

Симпозіум «Естетика буття. Діалоги епох і культур»

20-22 ВЕРЕСНЯ 2017 РОКУ У ГОНЧАРНІЙ СТОЛИЦІ УКРАЇНИ – МІСТЕЧКУ ОПІШНЕ (ПОЛТАВЩИНА) – ОДНОМУ ІЗ НАЙСЛАВЕТНІШИХ ЦЕНТРІВ ЕТНІЧНОЇ САМОБУТНОСТІ УКРАЇНЦІВ – ПРОХОДИВ НАЦІОНАЛЬНИЙ НАУКОВИЙ ФІЛОСОФСЬКО-КЕРАМОЛОГІЧНИЙ СИМПОЗІУМ «ЕСТЕТИКА БУТТЯ. ДІАЛОГИ ЕПОХ І КУЛЬТУР» ДО 90-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ФІЛОСОФА Й КЕРАМОЛОГА, ДОКТОРА ФІЛОСОФСЬКИХ НАУК, ПРОФЕСОРА ЛЕОНІДА СМОРЖА.

21 вересня в рамках цього симпозіуму Перший заступник Голови **Ради національних спільнот** Валеев Емір Хамітович був присутній при відкритті надмогильного пам'ятника ученому-філософу, естети й керамісту, колекціонеру старожитностей Леоніду Афанасьєвичу Сморжу. Відбулися церемонії офіційного відкриття:

- Бюста філософа й колекціонера опішнянської кераміки, професора Леоніда Сморжа;
- Парку глиняних скульптур «Філософські етюди»;

а також, презентація книги «Спогади про незабутніх і незабутнє» Леоніда Сморжа.

Історична для села Міські Млини подія проходила на подвір'ї Меморіального музею-садиби філософа й колекціонера опішнянської кераміки Леоніда Сморжа – дому, де виріс учений-філософ. Він зібрав найбільшу в Україні приватну колекцію опішнянської кераміки, був одним з ініціаторів створення Національного музею-заповідника українського гончарства в Опішному, якому подарував свою унікальну колекцію влітку 2009 року, незадовго до відходу у вічність.

Меморіальний музей-садиба філософа – це один із підрозділів Національного музею-заповідника українського гончарства, який було відкрито 1 липня 2010 року. Це перший в Україні Меморіальний музей-садиба українського філософа, де вповні збереглися особисті речі видатного вченого, зібрана ним колекція творів народного мистецтва, іконопису, живопису.

Діяльність Музею-садиби спрямована на збирання польових матеріалів, вивчення колекції, наукове вивчення та популяризацію українського гончарства. Кожного року Музей-садибу відвідує велика кількість екскурсій з України та з-за кордону. Відвідувачів чекає не тільки огляд експозиції, а й цікаві вікторини, ігри, квест-конкурси, майстер-класи опішнянських гончарів та малювальниць.

Метою симпозіуму є розвиток науки про чуттєве пізнання світу; вивчення природи естетичної свідомості; актуалізація філософських студій мистецтва; обговорення сучасних проблем філософії, естетики й керамології, презентації філософських центрів України, показ ре-

тро-фільмів про Леоніда Сморжа та філософію гончаротворення.

У Заході приймали участь: філософи, керамологи, культурологи, мистецтвознавці, історики, археологи, етнологи, краєзнавці, музеологи, колекціонери, митці, академічні наукові установи, вищі навчальні заклади, музеї, громадські організації, творчі спілки.

Емір Хамітович Валеев, який дуже добре особисто знав Леоніда Афанасьєвича, виступив з промовою на заході. Це була дуже яскрава людина, яку відзначали тонке почуття гумору, великий професіоналізм і небайдужість до особистості, глибоке розуміння сенсу буття.

Наша дружба

ПРОПОНУЄМО увазі читачів статтю відомого українського журналіста, великого друга вірменського народу Юрія Івановича Сєдих, який очолює товариство «Україна-Болгарія» і на ряду з товариством «Україна-Вірменія» входить в федерацію «Україна-світ», український аналог вірменської організації «АОКС». Очолюючи товариство дружби, Юрій Іванович бере найактивнішу участь у багатьох культурних заходах що проводяться київськими вірменськими організаціями та посольством Республіки Вірменія, виступає на заходах і конференціях присвячених Геноциду вірменського народу 1915 року, бере участь у засіданнях київської вірменознавчої комісії, регулярно публікується на сторінках газети «Арагац», пропагує дружбу між нашими народами. Нагороджений державними нагородами України і Болгарії. Статтю опубліковано в київській газеті «Арагац» №9 (360) за вересень 2017 року.

Перші сторінки дружби у історичний літопис України та Вірменії були вписані ще понад тисячу років тому, за часів князя Володимира, про що переконливо засвідчив Надзвичайний та Повноважний Посол Вірменії в Україні Андріан Манукян у вітальному слові на урочистостях з нагоди Дня незалежності Вірменії.

І це дійсно так. Гостинна земля України надала притулок вірменам, які мали переслідування і від сельджуків, і від Османської імперії. Шукаючи захист, вірмени оселилися у Криму, на Поділлі та Галичині, у Львові та Києві. Мужній і гордий народ, розпорошений

на великих територіях, зберіг свою ідентичність, свою культуру, його хачкари стали відомі у всьому світі. Силу та насагу народу надала християнська віра, яка стала державною релігією ще у 301 році.

Історія Вірменії неперорно пов'язана з боротьбою за свою незалежність. Волелюбний вірменський народ, як і український, робив усе можливе для захисту своєї території, своєї свободи. І таких прикладів можна навести чимало, у тому числі і під час російсько-турецької війни 1877-78 рр., коли Вірменія, як і Болгарія, виборювала свободу від ярма Османської імперії.

Події минулого заклали підґрунтя дружби наших народів і у теперішні часи. Варто згадати буремний 1986 рік та аварію на Чорнобильській атомній електростанції. Будівельники Вірменії відгукнулися на масштабнішу техногенну катастрофу у світі та прийняли участь у будівництві нового міста Славутич. У мене назавжди залишилися спогади про зустрічі з ними у зоні чорнобильської трагедії.

Та і українці не залишилися у боргу, коли страшна біда спіткала Вірменію під час Спітакського землетрусу. Ми прийшли на допомогу, надали спеціальну техніку, кваліфікованих будівельників. Багато моїх друзів одержали почесні відзнаки за активну участь у ліквідації наслідків стихійного лиха.

Я був у Вірменії, пам'ятаю прекрасні архітектурні ансамблі Єревану, чудову природу, гірські краєвиди, озеро Севан, духовний центр країни Ечміадзин, але найкращі вра-

ження у мене залишили люди – щирі, відверті, відкриті до дружби.

Далека та близька нам незалежна Вірменія сьогодні відбудовує свою економіку, вирішує нагальні соціальні питання, розвиває дружні відносини з Україною.

У цьому напрямку треба відзначити роль Союзу вірмен України на чолі з Віленом Шатворяном, Національного конгресу вірмен України на чолі з Ашотом Аванесяном, вірменські творчі Спілки, які пропагують стародавню високу культуру країни. Окремо добрих слів заслуговую Женя Церунян, голов-

ний редактор газети «Арагац», на шпальтах якої регулярно висвітлюються важливі події та діяльність вірменської діаспори в Україні.

Журналістська спільнота від щирого серця вітає Вірменію з Днем незалежності та бажає злагоди та подальшого розвитку дружніх відносин між народами наших країн під мирним, блакитним небом.

Президент Асоціації журналістів «Міжнародне співробітництво» КОНСЖУ Ю.І. Сєдих, Посол миру, академік, доктор філософії, професор

Цікаві факти про Польщу

ЗБИРАЮЧИСЬ ВІДВІДАТИ БУДЬ-ЯКУ КРАЇНУ, ЗАВЖДИ ВАРТО ОЗНАЙОМИТИСЯ З ЇЇ ІСТОРІЄЮ ТА НАЦІОНАЛЬНИМИ ОСОБЛИВОСТЯМИ. ІНОДІ ВОНИ МОЖУТЬ ВИКЛИКАТИ ЗАХОПЛЕННЯ, ЗДИВУВАННЯ, АБО ДАТИ ПРИВІД ДЛЯ ПОСМІШКИ.

Єдність в розмаїтті

Польща – західна сусідка України. Знаходиться на європейському сході, населення – 39 мільйонів чоловік. Незважаючи на те, що ця держава у Євро-союзі та в Шенгенській зоні, вона має власну грошову одиницю – польський злотий. Поляки багато в чому схожі на українців, однак є багато відмінного і цікавого. Розглянемо деякі цікаві факти про Польщу.

Герб Польщі. Стародавньою емблемою Польської держави є білий орел на червоному полі. Переказ свідчить про те, що міфічного прабатька поляків Леха, засновника першої столиці Польщі Гнєзно, вразили велич і краса білого орла, що парить на тлі пурпурних променів сонця. На тому місці, де Лех побачив орлині гнізда на деревах, він і заснував першу столицю країни.

Географія

Польща за площею займає 9 місце в Європі і 69 – у світовому рейтингу. В давнину це була одна із найбільших європейських країн, простягалася від Балтійського до Чорного моря і включала, до речі, майже всю територію України.

Польська мова займає третє місце серед слов'янських мов за кількістю носіїв – після російської та української. А якщо враховувати, що багато українців спілкуються російською мовою, або суржилом, близьким до російської, то й друге місце.

Найбільші міста – Варшава, Краків, Вроцлав, Лодзь, Гданськ, Познань.

Польща з 1999 року є членом НАТО і з 2004 року є повноправним членом Євросоюзу.

В політиці польської держави охорона природи займає важливе місце – 1/3 території вкрита лісами, є 23 національні парки і понад дев'ять тисяч озер.

Незважаючи на те, що багато молоді виїхало за кордон, економіка Польщі швидко розвивається, темпи розвитку є найвищими у Євросоюзі.

Історія та освіта

Перший польський князь, який достовірно згадується в джерелах – Мешко I, жив у другій половині IX століття.

Історія Польщі починаючи з початку XVII століття – історія боротьби за виживання, Польща відбивала іноземні вторгнення і змушена була піднімати визвольні повстання понад 40 разів.

Крім Варшави, у Польщі ще декілька міст були столицями – Краків, Познань, Гнєзно, Люблін.

Перший вищий навчальний заклад Польщі – Ягеллонський університет було засновано в 1364 році польським королем Казимиром III. Він був другим у Центральній Європі після Празького університету, який був відкритий у 1348 році. Назву заклад отримав в XIX столітті.

Наукові відкриття польських вчених іноді на десятиріччя випереджають свій час. Так, наприклад, Ян Чохральський ще в 1916 році відкрив спосіб вирощування великих кристалів металів і напівпровідників, проте ця методика знайшла застосування тільки в середині XX століття. Без цього геніального відкриття неможливо уявити розвиток електроніки та виробництво сучасної побутової техніки.

У 2002 році премія японського Фонду науки і культури, яку вважають аналогом Нобелівської премії, була присуджена професору Анджее К. Тарковському. Саме завдяки розробкам А. Тарковського і доктора наук з Великобританії Ганни Макларен, що проводилися в 60-ті роки минулого століття, сьогодні існує предімплантна і пренатальна діагностика.

У Польській республіці налічується більше 100 університетів. Близько 90% поляків мають вищу і середню освіту. Поряд з Чехією, Словенією та Словаччиною Польща займає за цим показником почесне провідне місце серед країн Європейської Співдружності.

Польським громадянам були присуджені 17 Нобелівських премій, в їх числі чотири премії миру і п'ять Нобелівських премій в галузі літератури.

За результатами дослідження фонду ООН в 2007 році, Республіка Польща посіла престижне друге місце в категорії, яка відповідає за здоровий спосіб життя і відсутність жорстокості і насильства, і третє місце за якістю освітнього процесу.

Цікаві факти про польську мову

Незважаючи на те, що польська мова відноситься до мов слов'янської групи, в ній безліч слів, що мають значення, протилежне українському. Так, наприклад, слово sklep позначає магазин, а не те, про що можна було б подумати за аналогією з українською мовою, зарpmic позначає – забути, слово owose не має нічого спільного з овочами, а перекладається як фрукти. Якщо на дівчину кажуть urodliwa, не варто ображатися, тому що в перекладі це – красива.

Кривий ліс

У Західнопоморському воєводстві, недалеко від Гріфіну, зростає Кривий ліс. Свою назву він отримав через 400 викривлених, деформованих сосен. Вони були посаджені в тридцятих роках минулого століття і, за чутками, спеціально вигнуті для того щоб їх було зручно використовувати для меблевого виробництва.

Про все потроху

Недалеко від Кудова-Здруй, в Нижньосілезькому воєводстві, розташована незвичайна каплиця, Kaplica Czaszek, стеля і стіни якої викладені з трьох тисяч людських кісток і черепів. Під її підлогою поховані близько тридцяти тисяч останків людей. Це жертви Сілезьких воєн XVIII століття та інфекційних хвороб. Всього в Європі налічується три подібних об'єкта, у Польщі він – єдиний.

Фестиваль «Дружба-2017»

З 20 по 24 вересня 2017 року в рамках обласної національно-культурної програми «Збереження і розвиток етнічної, культурної та мовної самобутності національних спільнот в Миколаївській області» пройшов фестиваль національних культур «Дружба» – традиційне щорічне свято багатонаціональної Миколаївщини, створений ще у 1995 році.

У суботу, 23 вересня учасники фестивалю в національних костюмах різних народів пройшли по Соборній вулиці в Містечко дружби, який відкрили в обласному Палаці культури. Після чого вони взяли участь у флеш-мобі з народних танців, посадили дерево дружби, як символ злагоди і взаєморозуміння між представниками різних національностей України, подивилися виставки-презентації національно-культурних товариств та виробів декоративно-прикладного мистецтва різних народів, спробували страви національної кухні, взяли участь у майстер-класах з народних ремесел та національної мови, в конкурсі дитячих малюнків на асфальті «Хай завжди буде дружба!».

Завершився фестиваль Гала-концертом за участю аматорських колективів національних об'єднань з міст Києва, Одеси та Миколаєва, Запорізької, Миколаївської Одеської та Херсонської областей.

Рада національних спільнот України була представлена ансамблем Всеукраїнської асамблеї татар «Булгар чечекларі» («Булгарські квіти»). Солостки ансамблю Багаутдінова Венєра та Янгаєва Фатима були тепло зустрінуті глядачами, підкоривши їх виконанням прекрасних, мелодійних, сповнених щирості пісень. Колектив і Голова правління БАТ – Емір Валєєв були нагороджені грамотами та пам'ятною статуєткою.

Фестиваль як завжди, був проведений на високому рівні завдяки його засновникам – керівникам громадського об'єднання «Рада національних товариств Миколаївської області» Каймаразову Султану-Мураду Джа-малутдіновичу та Каймаразовій Політі.

Шаукат Самітов вручає подарунковий сертифікат від Ради національних спільнот України Політі Каймаразовій.

XVII-й Всеукраїнський фольклорний фестиваль чехів України на Вінничині

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ФОЛЬКЛОРНИЙ ФЕСТИВАЛЬ ЧЕХІВ УКРАЇНИ «ПЛЕС» – ЗАВЖДИ ОЧІКУВАНА І РАДІСНА ПОДІЯ. ЧЕХИ, ЯКІ ПОНАД 150 РОКІВ ЗБЕРІГАЛИ СВОЮ МОВУ, КУЛЬТУРУ, САМОБУТНІСТЬ, ДОБРОЗИЧЛИВІСТЬ І ТОЛЕРАНТНІСТЬ І СЬОГОДНІ ЖИВУТЬ У МИРІ І ЗЛАГОДІ З НАРОДАМИ УКРАЇНИ.

ІДЕЯ проведення «Плесу» – фольклорного фестивалю чехів України належить одеському чеському товариству «Ческа беседа». І починаючи з 1996 р., чехи, які живуть в різних куточках України, почали зустрічатись

кожного року. Мовою пісень та танців ми показуємо, як ми поважаємо і зберігаємо традиції своїх прадідів.

Три перші фестивалі відбулися в Одесі. І якщо перший «Плес» можна назвати камерним, то, починаючи з четвертого фестивалю, в них брали участь до 15 колективів. Нас стало більше і тому фестивалі стали цікавішими. Ми однакові, бо ми чехи, але водночас ми всі різні. Ми чуємо наші пісні, які в різних районах часто співають по різному. І це дуже цікаво. Кожен «Плес» по своєму цікавий і запам'ятовується надовго. Приїжджаючи до місця проведення фестивалю, крім історичних місць міста, ми звичайно знайомимося з чеськими «стопами». Було організовано і проведено 16 фольклорних фестивалів, які відбувалися в Києві, Одесі, Луцьку, Вінниці, Криму.

Сімнадцятий Всеукраїнський фольклорний фестиваль «Плес» відбувся 16 вересня 2017 року в с. Миколаївка Козятинського району Вінницької області, вже в третє на Поділлі. Ми були запрошені чеським товариством «Голендерські чехи».

У фестивалі взяли участь 14 колективів з усієї України, а це понад 250 учасників. Виступи творчих колективів відбувались на сцені, встановленій в центрі поля стадіону. Привітанням аматорів з Вінниці розпочався концерт фестивалю. А потім на сцену вийшов чеський народний аматорський фольклорно-етнографічний ансамбль «Студанка».

В концерті прийняли участь чеські колективи, багато з яких отримали вже міжнародне визнання: вокальні «Вишеград» (м. Київ), «Стромовка» (м. Дубно), «Піснічкаческа з Волині» («Матице Волинська», м. Луцьк), «Волинські чехи» (м. Житомир), «Богемія» (м. Мелітополь), «Богемске фраєрки» («Богемка» с. Богемка), «Чехоградска гудба» («Чехоград» с. Новгородківка), «Рапсодія»

(м. Одеса), «Злата роса» (с. Веселинівка), танцювальні колективи товариств «Чехи Житомирської області» (м. Житомир), «Каламайка» («Малинівське», с. Малинівка) та інші.

Зустрівшись через два роки, учасники фестивалю показали свою зрелу майстерність у виконуваних піснях і танцях батьківщини предків, залишивши незабутнє враження в усіх присутніх.

Учасники фестивалю мали можливість оглянути музей, де зберігаються старожитності чехів: шафи, комоди, столи, що були зібрані в чеських оселях села, скатертини, серветки, мережива, вишивки, зроблені вмілими руками місцевих чешок. На стінах багато сімейних фотографій 18-19 століття, а також дуже цікаві картини самотнього худож-

ника Василя Смаля. Крім того, в музеї, розташованому у школі, є стенди, присвячені відомим чехам-односельцям – В. Земляку, Г. Сухомелу. У школі з великою любов'ю оформлено клас для вивчення чеської мови. Відвідали ми і дитячий садочок, відбудований за підтримки Чехії (Mateřská škola).

Фестиваль надав можливість спілкування між учасниками і гостями, серед яких були посол Чеської Республіки в Україні Радек Матула, спеціальний уповноважений Міністерства закордонних справ Чеської Республіки з питань земляцтва Ярослав Кантурек та інші співробітники Посольства і департаменту спеціального уповноваженого.

Напередодні в Миколаївській школі відбулася IV Всеукраїнська дитяча олімпіада з чеської мови і засідання Чеської національної ради України.

Ми щиро дякуємо товариству «Голендерські чехи», його голові пані Ларисі Лановик, всім жителям Миколаївки, які брали участь у підготовці свята чеської культури, а також органам місцевої адміністрації Козятинського району і Вінницької області за прекрасне свято.

Відбувся 6-й з'їзд німців України

6 жовтня 2017 року у Будинку офіційних прийомів Державного управління справами Президента України на вулиці Грушевського, 22 відбувся 6-й з'їзд німців України. У заході взяло участь понад 100 німців з усіх регіонів України, а також почесні гості.

Головою Ради німців України одноголосно обрано Володимира Лейсле. Була прийнята Програма етносоціального розвитку німецької меншини України в 2018-2021 роках, а також обрано новий склад Президії Ради німців України.

Вітаємо Володимира Лейсле з обранням!

Вітаємо Раду німців України, керівників регіональних німецьких товариств з успішним проведенням з'їзду. Бажаємо всім, щоб кожен наступний день був щедрим на успіхи та перемоги, багатим на радісні звістки, приємні події, досягнення і благодатні справи!

Дякуємо учасникам з'їзду за успішну співпрацю!

На фото зліва направо: Вольфганг Біндзайль, Постійний заступник Посла Федеративної Республіки Німеччина в Україні; Рефат Чубаров, Голова Меджлису кримськотатарського народу, Член Комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин; Володимир Лейсле, голова Ради німців України Олександр Шламп, Почесний консул ФРН в Чернівцях; член Президії Ради німців України Себастьян Громіг, керівник відділу культури, освіти та національних меншин.

На фото зліва направо: Микола Корецький, Голова «Київського грецького товариства ім. Іпсиланти» Володимир Лейсле, Голова Ради німців України Лідія Цесльдорф, Голова Київської громадської організації німців України «Відергебурт»; Ольга Власенко, начальник Головного управління у справах національностей та релігій КМДА; Ашот Аванесян, Голова Ради національних спільнот України; Светлана Цех, член Президії Ради німців України, відповідальна за напрямок «Культура»; Светлана Пилипенко, заступник працівник культури України.

«Причал на Поштовій»

У столиці відбувся Київський міжнародний літературно-музичний конкурс-фестиваль

7-8 жовтня 2017 року в Національній бібліотеці України імені Ярослава Мудрого проходив Київський міжнародний літературно-музичний конкурс-фестиваль «ПРИЧАЛ на ПОШТОВІЙ».

Засновник конкурсу-фестивалю – Київський Український фонд культури. Автор ідеї і Президент фестивалю – Тетяна Кудінова, відповідальний секретар Київської міської організації ВБО «Український фонд культури», член Національної спілки письменників України, віце-президент Української Асоціації письменників художньо-соціальної літератури, лауреат літературних премій.

Спів організатори конкурсу: Націо-

нальна бібліотека України імені Ярослава Мудрого, Подільська районна в місті Києві державна адміністрація, Київський міський центр сім'ї «Родинний дім», Рада національних спільнот України, Українська асоціація письменників художньо-соціальної літератури.

Мета проведення Київського міжнародного літературно-музичного конкурсу-фестивалю «ПРИЧАЛ на ПОШТОВІЙ» – виявлення, об'єднання, популяризація творчого поетичного і музичного потенціалу представників різних національностей, що мешкають в Україні та за її межами, і які висвітлюють у своїх творах духовно-культурні надбання, особливо родинні цінності.

Захід зібрав багато цікавих і талановитих поетів, співаків, композиторів із різних куточків України – Запоріжжя, Полтави, Чорноморська, Черкас, Львова, Бердичева, Боярки, Харкова, Ірпеня, Києва та ін. Фестиваль-конкурс став не лише святом поезії і пісні, а й святом хорошого настрою. Поруч із професійними виконавцями змагалася талановита молодь, демонструючи артистизм, вокальні та поетичні здібності. Учасники відзначали надзвичайну атмосферу доброзичливості, підтримки, розуміння.

Конкурсантів оцінювало поважне професійне журі, яке очолювала Ірина Лисенко-Ткачук – голова Київської міської організації ВБО «Український фонд культури», заслужений діяч мистецтв України, професор кафедри мистецьких технологій Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв України.

Члени журі: Галина Яблонська – народна артистка України, член Національної спілки театральних діячів України; Валерій Титаренко – кандидат мистецтвознавства, композитор; Василь Ростовський – поет, член редколегії

Міжнародного літературно-художнього журналу «Твої вірші»; Олесь Коляда – композитор, співак, лауреат багатьох премій; Валентин та Вікторія Касьянови – заслужені діячі мистецтв України; Людмила Кулешова – співачка, радник з питань культури Асоціації військових вчених. Ведучі конкурсу-фестивалю: Сергій Саєнко – поет, письменник, Зоя Власенко – член Громадської організації «Жінки Оболони».

Лауреати визначалися у номінаціях: «Поезія», «Мала проза», «Авторська пісня», «Композиторська творчість», «Вокальне мистецтво», «Гість Інкогніто», «Три в одному». Приз глядацьких симпатій отримав ведучий Сергій Саєнко.

Наймолодший учасник конкурсу, полтавчанин із народного ансамблю сучасної пісні «Mal-a-xit» Олег Балана отримав приз «Наймолодший конкурсант». Завершився Київський міжнародний літературно-музичний конкурс-фестиваль «ПРИЧАЛ на ПОШТОВІЙ» гала-концертом, в якому взяли участь усі переможці.

Приємним подарунком для присутніх став виступ члена журі, відомого композитора, музиканта, соліста першого складу гурту «Сябри» Олесь Коляди, який виконав пісні на вірші Вадима Крищенка, Миколи Сингаївського, Тетяни Кудінової.

На Андреевском спуске состоялась шестая Тбилисоба

Ксения Добровичинская провела мастер-класс по винной гризайли – технике рисования вином для всех присутствующих. За познания в истории Грузии, гости Тбилисобы получили призы от спонсоров фестиваля – вина ТМ «Tbiliso» от Corporation Georgian Wine и минеральной воды Sairme.

Шестая Тбилисоба открылась 4 октября выставкой грузинского художника-самоучки, уникального графика Тамаза Авалиани, единственного в мире автора, который в совершенстве овладел техникой создания картин обычной шариковой ручкой. С его работами киевляне и гости города могли ознакомиться в музее-мастерской И.П. Кавалеридзе до 15 октября.

Фестиваль «Тбилисоба на Андреевском» – это разнообразие грузинской культуры, ее творчество и историческое наследие. Теплота грузинского гостеприимства согрела гостей фестиваля даже в дождливый октябрьский день.

7-8 ОКТЯБРЯ ПРИ ПОДДЕРЖКЕ ПОСОЛЬСТВА ГРУЗИИ В КИЕВЕ СОСТОЯЛСЯ ФЕСТИВАЛЬ УКРАИНО-ГРУЗИНСКОЙ ДРУЖБЫ

В этом году фестиваль «Тбилисоба на Андреевском» совпал с Днем города – Тбилисией в Тбилиси. Традиционно, поздравить киевлян и отметить праздник приехали украинские и грузинские артисты, музыканты и танцоры.

Вокальные ансамбли из Грузии «Алило» и «Муцо» заворожили публику своим выступлением. Натали Гоготидзе прекрасно исполнила народные грузинские песни. Успешные и талантливые украинские музыканты

– B&B Project, Ярра, 77chasoff поздравили киевлян с Тбилисией. На главной сцене также выступили легендарные Kyiv Fantastic Orchestra. Концертную программу фестиваля закрывал своим выступлением золотой голос Грузии в Украине – Шаги Тагиашвили.

Гости фестиваля имели возможность поучаствовать в мастер-классах по грузинским танцам, продегустировать традиционные грузинские блюда – хачапури, шашлык, хинкали, чурчхелу, а также настоящее грузинское вино.

Знайти спільну мову!

Заступник Голови РНСУ, професор Микола Корецький 13.10.2017 в ефірі програми «На часі» телеканалу «Київ» озвучив конструктивну позицію Ради щодо Закону України «Про освіту».

В. Ар'єв, виступаючи в ПАРЕ, каже: «ось 60% угорців в Україні не можуть скласти ЗНО з української мови». Вони не угорці! Вони українці угорського походження!

«У нас одна нація: ми всі українці. Я українець грецького походження»

РАДА національних спільнот України доручила мені виступити від імені 67 національностей та 350 громадських організацій, які входять до РНСУ. На жаль, ми винесли внутрішню проблему України на міжнародний рівень.

«Україна – це не «союз радянських республік»! У нас є одна нація – українська»

Рада національних спільнот України випускає нову газету «Національний діалог». Я її сьогодні презентую за дорученням Голови РНСУ Ашота Аванесяна. Нам часто закидають: чому «Національний діалог», а не «міжнаціональний діалог»? Ми твердо стоїмо на позиціях: якщо Україна – це унітарна держава, Україна – це не «союз радянських республік», не механічне об'єднання різних національностей, у нас є одна нація – українська і один народ – український. І ми всі в Україні – не греки, не угорці, не поляки, не болгарі. Ми всі українці. Я українець грецького походження. Голова Ради національних спільнот України у своїй статті в газеті пише: я українець вірменського походження. На жаль, наші нововладці, наші політики не розуміють цього. Так, народний депутат України

І сьогодні проблема національних спільнот не в тому, що угорці добре знають угорську мову. Проблема в тому, що вони недостатньо знають українську мову. Потрібно визначити причину цього.

Сьогодні дуже гостро стоїть проблема зайнятості (не тільки в Закарпатті, а й в інших регіонах України). Проблема якості української освіти теж стоїть гостро. Ні для кого вже не є секретом, що 25–26 тисяч українських випускників щорічно від'їжджають до польських вишів. А мешканці Закарпаття вивчають угорську мову не для того, щоб виїхати в Угорщину і там працювати. Історично склалося (і створювалися умови) для того, щоб вони знали російську мову, а не знали українську мову. Йшло зросійщення цього регіону. І за 26 років Незалежності, на жаль, нічого не змінено для того, щоб українська мова піднялася на достатній рівень, щоб було відповідне методичне забезпечення, забезпечення вчителями. Я хочу навести цифру: сьогодні є 66 шкіл, де викладання йде угорською мовою. Як би ми про це не говорили, до чого б не закликали, до наступного 1-го вересня ми повинні знайти для цих шкіл викладачів української мови, а також математиків з українською мовою викладання, фізиків, хіміків. Де їх узяти?... Наприклад, мої батьки після війни, після закінчення педагогічних інститутів були направлені державою вчителювати до західної Молдови, де всі предмети викладали російською мо-

вою. А де у нас сьогодні такі можливості щодо викладання українською?

В Україні в цілому не вирішена проблема викладання української мови в російськомовних школах. Якщо у 2004-му році було 1550 середніх шкіл з російською мовою викладання, то сьогодні є 550 російськомовних шкіл. Про це сьогодні треба говорити! Якщо в самому Києві 10 шкіл з російською мовою викладання і 5 з них – з поглибленим вивченням російської мови. Росія визнана країною-агресором. Вона 4 роки воює проти України, а всередині Києва 10 шкіл з російською мовою викладання! Для кого ми готуємо фахівців?

Нещодавно прочитав статтю міністра освіти Лілії Гриневич. Вона наголошує, що мова визначає подальшу політику, і наводить приклад Севастополя, де із 68 шкіл була тільки одна україномовна школа! 67 – з російською мовою викладання! На жаль, та людина, яка вносила закон про регіональну мову російську, та людина як перший заступник Севастопольської міської державної адміністрації, людина, яка й двох слів не може вимовити українською мовою, тією ж Гриневич призначена виконуючим обов'язки ректора Таврійського національного університету ім. Вернадського. Яка ж це українська політика?

«Рада національних спільнот закликає знаходити спільну мову всередині країни, не посиляючись ні на які авторитети, ні на яких політиків»

Рада національних спільнот закликає знаходити спільну мову всередині країни, не посиляючись ні на які авторитети, ні на яких політиків. Ми одна держава, одна нація, один народ. Всі хочуть знати українську мову.

«У Києві і в усій Україні українська мова повинна вивчатися на достатньому рівні»

Сприйняття молодого людиною себе як громадянина за останні чотири роки суттєво змінилося. Молоді люди хочуть бути українцями, вони хочуть володіти українською мовою, вільно спілкуватися, незалежно від національності, від місця проживання тощо. Залишається проблема в людях старшого покоління. Сьогодні, коли викладач заходить на лекцію і пробує викладати російською мовою або суржиком, студенти не соромляться і вже в очі говорять викладачу, що ми хочемо чути українську мову, а не мову держави-агресора.

Коли кажуть, що 60% українських випускників погано здали ЗНО, я вважаю, що ця цифра вирвана з контексту. Погане знання мови може бути пов'язане не з регіоном, де погано вивчають українську мову. Ця проблема системна. Вона в усіх регіонах. І вирішувати її потрібно системно. В Києві і в усій Україні українська мова повинна вивчатися на достатньому рівні. Щоб готувалися викладачі української мови для середніх шкіл всієї України з урахуванням особливостей того чи іншого регіону. Посол України в Угорщині казав, що не може навчальний підручник бути однаковим для Прикарпатського регіону і для Одеської області. Потрібно, все ж таки, враховувати мовні особливості. Маємо підштовхнути суспільство до позитивних зрушень у мовному питанні, до яких 26 років не доходили.

Я буваю в Грузії. Грузія у 2008 році поставила кардинально мовне питання так, що російська мова практично ніде не вживається. Там сьогодні молодь, у своїй більшості, знає грузинську мову і англійську мову. Сьогодні говориться про те, що громадянин повинен знати три мови – державну мову, мову своєї національної спільноти і англійську мову.

Для згуртування української нації «національні меншини» потрібно перейменувати на «етнічні спільноти», – журналіст

МИ ВСІ УКРАЇНЦІ УКРАЇНСЬКОГО АБО ІНШОГО ЕТНІЧНОГО ПОХОДЖЕННЯ.

В Україні одна нація – українська, яку складають представники різних етнічних спільнот, – Дмитро Нагорний, журналіст

СКАЖІТЬ, будьте ласкаві, хто вигадав поняття «національні меншини», яке записано в Конституції України? Невже то був сеанс масового гіпнозу і народні обранці не розуміли, що такої нісенітничі не існує в природі...

У світі існують поняття національної приналежності людини, її етнічного походження та расової ознаки. Національна приналежність – це коли людина є громадянином певної держави, має право голосу, право обирати та бути обраною в Національні зібрання та інші органи влади і може представляти свою державу, наприклад, у складі національної спортивної збірної. Так збірні формуються всюди у світі – виключно за національною приналежністю (В Організації Об'єднаних Націй кожна держава, в тому числі Україна, представлена як держава-нація). А нація будь-якої держави складається з представників різних етнічних спільнот, які за чисельністю можуть бути більшими і меншими.

(У країнах Європи та Америки поняття «національність» і «громадянство» – тотожні і позначаються терміном «nationality»).

Українські стронгмени (учасники богатырських ігор) і шахісти нещодавно виграли Кубок націй і Кубок Нони Гапріндашвілі. Нашу націю вважають, як це прийнято у світі, найсильнішою і найрозумнішою! І нікому в голову не прийшло віднести переважну більшість наших чемпіонів до неіснуючих «національних меншин»...

На останній Білій Олімпіаді в Сочі п'ять Олімпійських чемпіонів були українці в минулому, які зрадили рідну Неньку і прийняли громадянство інших країн. І яке вони мають зараз відношення до нашої нації? Ніякого! На п'єдесталі пошани на їх честь звучав не українській Гімн, піднімався не український прапор. На їхніх спортивних костюмах був напис не нашої країни. Їх нагороди йшли в залік збірним інших країн. Максимум, це вони можуть вважати себе етнічними українцями...

Для громадян України будь якого етнічного походження, за визначенням рідними є атрибути нашої країни: Гімн, прапор, мова. Безумовно, що саме українська мова має домінувати в Україні, а держава повинна зробити все для розвитку інших мов у нашій країні. Чи може хтось вважати, що для українця за національною приналежністю може бути інша рідна мова, інший рідний прапор, інший рідний Гімн?..

У світі немає повністю моноетнічних держав. Вже давно змішуються раси, що вже казати про етноси. Мільярди людей народжуються у змішаних шлюбах. Це абсолютно природний процес. Для тих людей в Україні, які не вважають себе етнічними українцями і

хочуть, щоб їх етнічне походження співпадало з національною приналежністю, існує поняття своєї історичної батьківщини. Вони відмовляються від українського громадянства і приймають громадянство іншої країни.

Аналогічно навпаки. Після того, як, наприклад, футболісти Марко Девіч і Едмар прийняли українське громадянство, вони стали українцями за національною приналежністю. Вони грали за національну збірну України, під українським прапором. Хіба може представник іншої національності грати за національну збірну України?.. І при тому, звісно, що Девіч залишився етнічним сербом, а Едмар – етнічним бразильцем...

Природно, що українські діти повинні навчатися українською мовою, яка є державною. Якщо хтось з батьків хоче, щоб його дитина вчилася на іншій мові – для цього є посольства і консульства країн, де навчання йде саме їх рідними мовами. В Україні є недільні школи та інші гуртки вивчення різних мов. Це чудово, коли людина може спілкуватися різними мовами.

То ж чи не пора в Конституції нашої держави змінити неіснуюче поняття «національні меншини» на реальні «етнічні спільноти»?

СВЯТО «ДЕНЬ ОХІ»

30 ЖОВТНЯ В КОЛОННІЙ ЗАЛІ КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ ВІДБУЛОСЯ НАЦІОНАЛЬНЕ СВЯТО ГРЕКІВ

ПІДТРИМУЮЧИ розвиток національних громад міста Києва та України, Голова **Ради національних спільнот України** Ашот Дадікоєвич Аванесян ініціював та надав допомогу Київському міському товариству греків імені Костянтина Іпсиланти, керівником якого є Микола Христофорович Корецький, у відзначенні Національного свята греків «Дня Охі». Його рішення підтримали Президент компанії «Арч ЛТД» Віталій Саркісевич Григорянц та Заступник Голови **Ради національних спільнот України** Різван Ібрагімович Бабаєв. Вони разом усе зробили, щоб свято відбулося. Щоб воно було яскравим, наповненим, цікавим як для греків, так і для представників інших національних громад України.

Уже другий рік Київська міська рада й адміністрація надає можливість збирати в цей день грецьку громаду Києва у величній Колонній залі Київської міської ради. Завжди нам назустріч іде міський голова, голова КМДА – пан Віталій Володимирович Кличко та його заступник пан Дмитро Олександрович Давтян. Всебічну підтримку **Рада національних спільнот України**, грецька громада, як і всі національні спільноти, отримує від керівників

Міністерства культури України і ми вдячні Міністру Євгену Нищуку та першому заступнику Міністра Світлані Фоменко за піклування та допомогу.

На святі була присутня делегація Федерації грецьких товариств України на чолі з Головою Федерації Олександром Іванівною Проценко-Пічаджі. Це високий знак довіри, що керівники Федерації грецьких товариств України в день Національного свята обрали нашу Київську громаду серед інших громад України.

Серед почесних гостей – архімандрит Климент, митрополит Ірпєнський, керівники Київської духовної академії і семінарії, Наставник Київської грецької громади протоієрей Всеволод-Духовний, настоятелі та священнослужителі Церков. Бажаними гостями були 15 воїнів Збройних сил України, які перебувають на лікуванні в Центральному військовому шпиталі МО України, діти з багатодітних сімей та дитячого будинку, представники Міністерства культури України, Обласної державної адміністрації, керівники та представники багатьох національно-культурних громад, редакційна колегія інформаційно-аналітичної

газети **Ради національних спільнот України** – «Національний діалог».

День національного свята кожного грека – «День Охі» – є днем свята незалежно від того, де він знаходиться, живе, чим займається. Це загальне свято греків і Греції, і греків зарубіжжя.

77 років тому грецький народ був поставлений перед вибором: або скоритися, здати свій суверенітет, свою територію, свою Незалежність агресору, найбільшій в той час військовій машині світу, або битися, прийняти виклик, як це колись зробили предки – спартанці з ворогом, набагато сильнішим і за озброєнням, і за чисельністю. Греки починаючи з Прем'єр-Міністра Метаксаса не роздумуючи сказали «Охі!», що в перекладі з грецької означає – «Ні!». Ні – диктату, загарбникам, агресору. Почалася озброєна боротьба грецького народу, яка не закінчувалася до 1945 року – до остаточної перемоги над загарбниками.

Київське товариство греків носить ім'я видатного грека Костянтина Іпсиланти. В своєму складі об'єднує 220 членів. Серед членів товариства – жінки і чоловіки, пенсіонери і студенти, представники різних професій і спеціальностей. Дуже багато членів товариства мають заслуги перед державою, відзначені державними нагородами і відзнаками. Це народний депутат України декількох скликань Хара Ва-

силь Георгійович, народний артист України Володимир Костянтинович Абазопуло, заслужений журналіст України Іван Юрійович Аврамов, знамениті лікарі, брати Тодурови – Борис і Іван, доктори медичних наук, професори, це знаменита сім'я вчених-дослідників зі світовим ім'ям, на чолі з професором, доктором технічних наук Георгієм Антоновичем Гогоци. Завжди треба дякувати ветеранам товариства, насамперед двом розумним, відповідальним жінкам – Майї Федорівні Корягиній і Світлані Миколаївні Мазаракі. Завдячуючи їх праці, наполегливості були здійснені і здійснюються сьогодні проекти грецького товариства. Серед таких проектів – вивчення новогрецької мови, історії і культури Греції. Недільна школа це пізнання і вивчення історії греків в Україні – відвідування Миколаєва і Ольвії, дендропарку Софіївського Черкаської області, участь в науковій конференції, організованій нашими друзями Ніжинським міським товариством греків імені братів Зосимів (голова – Лариса Олександрівна Зайко, вона була присутня на святі) і науковцями Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя, на чолі з ректором Олександром Григоровичем Самойленко, з вшануванням святих місць Ніжина для кожного грека.

Відбувся чудовий концерт, режисером і організатором якого була заступник Голови **Ради національних спільнот України**, Заслужена артистка України Інеш Кдинова. Вели його артисти Національного драматичного академічного театру імені Івана Франка Ярослава та Володимир Абазопуло. На святі виступили чотири чудових колективи: Дитяча школа Свято-Успенської Києво-Печерської Лаври під керівництвом Тетяни Войцеховської, Хор Київської духовної академії та семінарії під керівництвом архімандрита Романа, дитячий ансамбль «Цвітень» Національного заслуженого академічного українського народного хору України імені Григорія Верьовки під керівництвом Марії Пилипчук та Молодіжний хор «Світич» Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя під керівництвом професора Людмили Шумської.

Сузір'я зірок, велич таланту, радість спілкування. Свято відбулося!

Конференція «Проблеми відображення національних спільнот України у вітчизняній книзі для дітей»

НА одному диханні у столиці пройшла конференція «Проблеми відображення національних спільнот України у вітчизняній книзі для дітей», організована **Радою національних спільнот України** (Голова – Ашот Дадікоєвич Аванесян) і Національною

бібліотекою України імені В.І. Вернадського (Генеральний директор – Володимир Іванович Попик – на фото вгорі). На заході зустрілися для цікавої розмови дитячі письменники, видавці дитячої літератури, дитячі психологи, педагоги, практики, фахівці бібліотек і керівники, члени об'єднань національних спільнот України та Києва. Яскраві імена, цікаві люди. Просто фонтан ідей та пропозицій.

На початку конференції було відкрито виставку дитячої літератури. Звичайно, на першому плані – Національне видавництво «Веселка», з історією видання дитячої книги з 1934 року. В останні роки активно працюють новостворені видавництва, зокрема: «Роз-

умна Дитина», «Теза», «Навчальна книга – Богдан», «Джезва». Сподіваємося, що це тільки наша перша ознайомча зустріч. Попереду у нас – спільні проекти, адже є перші домовленості, які були досягнуті під час роботи конференції. Тон на конференції задали організатори, серед яких – старший науковий співробітник Наталія Петрівна Марченко. Дуже багато було молодих авторів, поряд із ними – маститі і всесвітньо відомі. Такі, наприклад, як Алла В'ячеславівна Потапова – улюблена письменниця багатьох поколінь чи

тачів, казкар, громадський діяч. І просто симпатична і життєрадісна жінка.

Уся зустріч пройшла у творчо-діловій обстановці. Учасниками Конференції було висловлено багато цікавих та практичних пропозицій, які у майбутньому **Рада національних спільнот України** обов'язково постарается здійснити.

Спасибі усім, хто брав активну участь у проведенні цього заходу!

На фото (зліва направо): Зам. Голови РНСУ, керівник Київського грецького товариства ім. Костянтина Іпсиланти Микола Христофорович КОРЕЦЬКИЙ, Старший науковий співробітник Національної бібліотеки ім. В. Вернадського Наталія Петрівна МАРЧЕНКО, Голова РНСУ Ашот Дадікоєвич АВАНЕСЯН, Зам. Голови РНСУ, Голова правління Всеукраїнської Асамблеї татар Емір Хамітович ВАЛЄЄВ.

Громадянство та його набуття в Україні

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

НА ЦІЙ СТОРІНЦІ МИ БУДЕМО ВІДПОВІДАТИ НА ВАШІ ЗАПИТАННЯ, РОЗ'ЯСНЮВАТИ ЯК ПОВОДИТИСЯ У СКЛАДНИХ ОБСТАВИНАХ, ЗВ'ЯЗАНИХ З ЮРИДИЧНИМИ РІШЕННЯМИ, ТА РОЗПОВІДАТИ ПРО РІЗНОМАНІТНІ ЮРИДИЧНІ ПОНЯТТЯ ТА ЇХ ЗНАЧЕННЯ. ЧЕКАЄМО ВАШИХ ЛИСТІВ! З ПОВАГОЮ, РЕДКОЛЕГІЯ ГАЗЕТИ.

У незалежній Україні відбувається трансформація суспільства від тоталітарної до демократичної, правової держави. Цей процес супроводжується включенням етнічних спільнот у формування етнополітичного простору, в якому вони конститууються як структурний елемент українського суспільства. Оскільки становище етнічних меншин у державі є показником рівня загальної культури соціуму, правової, політичної культури й культури міжнаціональних відносин, питання національних меншин завжди було тим «лакмусовим папірцем», за допомогою якого, власне, визначається стан суспільства, тому вони потребують особливих правових гарантій захисту своїх інтересів. У таких умовах етноси та етнічні групи відшукують нові форми і методи соціального функціонування.

Одним із інструментів, що повинен забезпечувати успішність такого соціального включення є інститут громадянства. Саме тому **Рада національних спільнот України** заснувала рубрику «Юридична консультація» та пропонує тему зростаючої актуальності для громадян України – тему громадянства.

Що таке громадянство?

Громадянство можна визначити як політико-правовий зв'язок особи і держави стійкого характеру, у результаті якого між ними виникають взаємні права й обов'язки.

Як уявляється, у цьому формулюванні містяться усі найважливіші ознаки громадянства:

- юридичні права й обов'язки між суб'єктами правовідносин громадянства носять взаємний характер: держава вправі вимагати від особи поваги і дотримання своїх законів, але в той же час зобов'язана здійснювати захист цієї особи як на своїй території, так і за її межами; особа ж, у свою чергу, має право вимагати від держави забезпечення такого захисту, але в той же самий час вона зобов'язана додержуватися її законів;
- громадянство – це політичний зв'язок особи і держави, тому що припускає той або інший ступінь участі особи в управлінні справами держави і суспільства: участь у виборах, референдумах, сплату податків та ін.;
- сталість такого зв'язку припускає наявність потенційної можливості його розірвання (особа вправі вийти з громадянства на підставі свого волевиявлення і на підставах, передбачених законодавством).

Таким чином, суть політико-юридичного статусу особи як громадянина конкретної держави полягає в участі індивіда в справах по управлінню суспільством і державою, активному користуванню своїми правами і сумлінному виконанню обов'язків, покладених на нього законом.

Порядок набуття громадянства України

Правові підстави набуття громадянства встановлює закон «Про громадянство України» від 18 січня 2001 р.

Громадянство набувається:

- за народженням;
- за територіальним походженням;
- внаслідок прийняття до громадянства;
- внаслідок поновлення у громадянстві;
- внаслідок усиновлення;
- внаслідок встановлення над дитиною опіки чи піклування;
- внаслідок встановлення над особою, визнаною судом недієздатною, опіки;
- у зв'язку з перебуванням у громадянстві України одного чи обох батьків дитини;
- внаслідок встановлення батьківства;
- за іншими підставами, передбаченими міжнародними договорами України.

Законом «Про громадянство» передбачено такі випадки набуття громадянства України за народженням:

- особа, батьки або один з батьків якої на момент її народження були громадянами України, є громадянином України;
- особа, яка народилася на території України від осіб без громадянства, які на законних підставах проживають на території України, є громадянином України;
- особа, яка народилася за межами України від осіб без громадянства, які постійно на законних підставах проживають на території України, і не набула за народженням громадянства іншої держави, є громадянином України;
- особа, яка народилася на території України від іноземців, які постійно на законних підставах проживають на території України, і не набула за народженням громадянства жодного з батьків, є громадянином України;
- особа, яка народилася на території України, одному з батьків якої надано статус біженця в Україні чи притулок в Україні, і не набула за народженням громадянства жодного з батьків або набула за народженням громадянство того з батьків, якому надано статус біженця в Україні чи притулок в Україні, є громадянином України;
- особа, яка народилася на території України від іноземця і особи без громадянства, які постійно на законних підставах проживають на території України, і не набула за народженням громадянства того з батьків, який є іноземцем, є громадянином України;

– новонароджена дитина, знайдена на території України, обоє з батьків якої невідомі (знайда), є громадянином України.

Особа, яка має право на набуття громадянства України за народженням, є громадянином України з моменту народження.

Закон встановив також порядок набуття громадянства України за територіальним походженням. Особа, яка сама або хоча б один з її батьків, дід чи баба, повнорідні брат чи сестра народилися або постійно проживали до 16 липня 1990 року на території, яка стала територією України відповідно до Закону України «Про правонаступництво України», а також на інших територіях, що входили до складу УНР, ЗУНР, Української держави, Української Соціалістичної Радянської Республіки, Закарпатської України, УРСР, і є особою без громадянства або іноземцем, що взяв зобов'язання припинити іноземне громадянство, та подала заяву про набуття громадянства України, а також її діти реєструються громадянами України.

Іноземець або особа без громадянства можуть бути за їх клопотаннями прийняті до громадянства України.

Умовами прийняття до громадянства України є:

- визнання і дотримання Конституції України та законів України;
- зобов'язання припинити іноземне громадянство або перебування в іноземному громадянстві;
- безперервне проживання на законних підставах на території України протягом останніх п'яти років. Ця умова не поширюється на особу, яка перебуває у шлюбі з громадянином України терміном понад два роки та постійно проживає в Україні на законних підставах, і на особу, яка постійно проживає в Україні на законних підставах та перебувала з громадянином України понад два роки у шлюбі, який припинився внаслідок його смерті. Для осіб, яким надано статус біженця в Україні чи притулок в Україні, термін безперервного проживання на законних підставах на території України встановлюється на три роки з моменту надання їм статусу біженця в Україні чи притулку в Україні, а для осіб, які в'їхали в Україну особами без громадянства – на три роки з моменту одержання дозволу на проживання в Україні;
- отримання дозволу на постійне проживання в Україні. Ця умова не поширюється на осіб, які мають у паспорті громадянина колишнього СРСР зразка 1974 року відмітку про постійну або тимчасову прописку на території України, а також на осіб, яким надано статус біженця в Україні або притулок в Україні;
- володіння державною мовою або її розуміння в обсязі, достатньому для спілкування. Ця умова не поширюється на осіб, які мають певні фізичні вади (сліпі, глухі, німі);
- наявність законних джерел існування. Ця умова не поширюється на осіб, яким надано статус біженця в Україні або притулок в Україні.

Спрощений порядок прийняття до громадянства України застосовується до осіб, які мають визначні заслуги перед Україною, і на осіб, прийняття яких до громадянства України становить державний інтерес для України.

До громадянства України не приймається особа, яка:

- вчинила злочин проти людства чи здійснювала геноцид;
- засуджена в Україні до позбавлення волі за вчинення тяжкого злочину (до погашення або зняття судимості);
- вчинила на території іншої держави діяння, яке визнано законодавством України тяжким злочином.

Особа, яка набула громадянство України і подала декларацію про відмову від іноземного громадянства, зобов'язується повернути паспорт іноземної держави до уповноважених органів цієї держави.

Датою набуття громадянства України є дата видання відповідного Указу Президента України.

Закон «Про громадянство» встановлює порядок набуття громадянства України дітьми:

– дитина, яка є іноземцем або особою без громадянства і яку усиновляють громадяни України або подружжя, один з якого є громадянином України, а другий – особою без громадянства, стає громадянином України з моменту прийняття рішення про встановлення опіки чи піклування;

– дитина, яка проживає на території України та є особою без громадянства або іноземцем і над якою встановлено опіку чи піклування осіб, одна з яких є громадянином України, а друга – іноземцем, стає громадянином України з моменту прийняття рішення про встановлення опіки чи піклування, якщо вона у зв'язку з встановленням опіки чи піклування не набуває громадянства опікуна чи піклувальника, який є іноземцем;

– дитина, яка є іноземцем або особою без громадянства, один з батьків якої є громадянином України, а другий є особою без громадянства, реєструється громадянином України за клопотанням того з батьків, який є громадянином України;

– дитина, яка є особою без громадянства, один з батьків якої є громадянином України, а другий є іноземцем, реєструється громадянином України за клопотанням того з батьків, який є громадянином України;

– дитина, яка є іноземцем або особою без громадянства, батьки якої перебувають у громадянстві України, реєструється громадянином України за клопотанням одного з батьків.

У разі встановлення батьківства дитини, мати якої є іноземкою або особою без громадянства, а батьком визнається громадянин України, дитина незалежно від місця її народження та місця постійного проживання стає громадянином України.

Набуття громадянства України дітьми віком від 15 до 18 років може відбуватися лише за їхньою згодою.

Рішення про оформлення набуття громадянства України скасовується, якщо особа набула громадянство України шляхом обману, внаслідок подання свідомо неправдивих відомостей або фальшивих документів, приховування будь-якого суттєвого факту, за наявності якого особа не може набути громадянство України.

Телефон гарячої лінії юридичної консультації 0800-752-012 (10.00 до 16.00)

НАМ ПОДЗВОНИЛИ:

Питання: Підкажіть, будь ласка, як підтвердити іноземний диплом в Україні?

З повагою Євген

Відповідь: Для визнання іноземного диплома в Україні потрібно проапостилювати диплом у країні, в якій ви його отримали, а потім пройти процедуру нострифікації в «Інформаційно-іміджевому центрі» за адресою Державного підприємства Міністерства освіти і науки України, за адресою: м. Київ, вул. В'ячеслава Чорновола, 25; e-mail: centre@apostille.in.ua

Варто знати, що між Україною та низкою країн світу досягнуто згоди щодо умов визнання документів про освіту, що може спростувати зазначену процедуру в кожному конкретному випадку.

**З повагою юрист-консультант
Петро Григоріченко**

Питання: Наше творче об'єднання хоче створити громадську організацію і в її назві написати «Всеукраїнська». Маємо ми на це право, чи Всеукраїнський статус повинен бути у якихось певних Громадських об'єднань?

З повагою Світлана

Відповідь: Шановна Світлано, згідно із законодавством України та законом «Про громадські організації України, їх створення та діяльність» ваше творче об'єднання має право називатися «Всеукраїнське» та згідно із пунктом 4 статті 3 закону гарантується вільний вибір території вашої діяльності без вимоги створення будь-яких місцевих осередків.

**З повагою юрист-консультант
Петро Григоріченко**

Литовська кухня

ЛИТОВСЬКА КУХНЯ МАЄ ПОДІЛ НА ДВІ ТЕНДЕНЦІЇ. ПЕРША – ЦЕ СТАРОЛИТОВСЬКА КУХНЯ АБО Ж КУХНЯ ЛИТОВСЬКОЇ ЗНАТІ. І ДРУГА – ЦЕ КУХНЯ ЛИТОВСЬКОГО СЕЛЯНСТВА. НАЙЦІКАВІШЕ, ЩО КУХНЯ СЕЛЯНСТВА ВИТІСНИЛА СОБОЮ КУХНЮ ЗНАТІ ЩЕ ДО ПОЧАТКУ ХІХ СТОЛІТТЯ.

ОСКІЛЬКИ литовське селянство вижило тільки за рахунок торгівлі виробленими і заготовленими продуктами харчування, то для себе залишалося дуже мало. Основними продуктами харчування були картопля і борошно. Литовці випікали млинці з борошна або картоплі, а потім їли їх зі сметаною або підсмаженими шкварками; вечірня трапеза складалася з відвареної картоплі з кислим або свіжим молоком. Для різноманітності харчування додавалися в основні страви квасоля, горох, боби. Влітку додавалися овочі та зелень. Такі як морква, капуста, буряк, цибуля, часник, кріп, кмин. Спрагу тамували кленовим і березовим соками, які часто зброжують. На свята варили пиво з ячмінного солоду, але частіше з цукрових буряків і хмелю.

Зимова кухня селянства відрізнялася від літньої своєї ситістю і насиченістю. У грудні починали забивати відгодюваних за літо свиней. Литовці готували домашні ковбаси, копчили окороки, солили сало, щоб частина м'ясних продуктів збереглася до літніх польових робіт.

Литовці самі по собі дуже чемний і хлібосольний народ. Приймаючи гостей, вони намагалися накрити стіл таким чином, щоб гість залишався задоволеним. Тому на стіл виставлялося найкраще, чого вони й самі не їли у звичайні дні.

Кухня литовської знаті (старолитовська) виглядала зовсім інакше. На її формування вплинуло безліч факторів. Одним з яких був багатонаціональний шар литовської знаті. Наприклад, великий вплив справило проживання татарських ханів, мурз, караїмів на території Литви. Східна кухня пречудовим чином перепліталася з литовською і на світ з'являлися східні страви, адаптовані до місцевих продуктів. Так, замість східної долми, до складу якої входили виноградне листя, баранина, курдючне сало, гранатовий сік і курага, з'явилися усіма улюблені голубці, де шматочки свинини перемішувалися з грибами, загортали в листя капусти і подавалися до столу зі сметаною.

Українська кухня знайшла своє відображення в литовській, через знамениті борщі і страви з картоплі.

Однак литовська кухня не тільки запозичувала, але й робила свій внесок у розвиток інших національних кухонь. Через величезні лісові масиви в Литві було поширене звіроловство, бортництво і рибальство. Для кращого збереження м'ясо копчили, солили, в'ялили. Тому в литовській кухні багато страв з лосини, вепра, оленини, ведмедини, лісової дичини, болотних водоплавних.

Старолитовська кухня відрізнялася своїм гастрономічним достатком і багатшаровими вишукуваннями. Так, серед знаті, великою популярністю користувалися фаршировані страви. Наприклад, «бик, фарширований ведмедем, приправлений гострим червоним перцем», «гусак нафарширований перепелом і дроздом з ялівцевими ягодами і імбиром», «копчений вугор, фарширований грибами і галантином з телячої морди».

Такі шедеври кулінарного мистецтва приводили в здивування захоплених гостей з Європи. У 1740 році в Санкт-Петербурзі вперше побачила світ книга кулінарних рецептів, яка носила назву «Литовські страви». Багато що з литовської кухні європейці перейняли для себе.

Як вже говорилося вище, литовці завжди відрізнялися гостинністю і хлібосольністю. Прийнявши гостей спочатку пригощали м'ясними нарізками з копченостей – шинки, дичину, всілякі ковбаси, пропонували також в'ялену, суху і копчену рибу. Існує думка, що саме литовці придумали «закуску», таку звичну, що вже стала рідною для європейців.

Ще одним важливим компонентом литовської кухні був мед і все, що з нього виробляли (медок, брагу, пряники, пиво і т.д.). Мед славився в Литві і далеко за її межами – в Німеччині, Британії та інших країнах Європи віддавали належне литовському меду і продуктів з нього.

Литва була єдиною європейською країною, де стягувалася медова данина.

Шинка наклала свій відбиток на розвиток литовської кухні. Литва тоді входила до складу Речі Посполитої, тому в литовській кухні з'явилося безліч страв, відповідних польської кухні. Потім до кінця 18 століття, коли розпалася Річ Посполита, почалося повільне згасання старолитовської кухні. Шедеври кулінарного мистецтва литовських кухарів стали спрощуватися, складні складові стали замінюватися самими простими і доступними продуктами. Так, наприклад, веприна, оленина, ведмежатина стала замінюватися доступною і недорогою свининою, а мед – цукром. Це стало доступним не тільки для аристократії і знаті, але і для простих обивателів.

Кухня Латвії

ОСНОВУ традиційної латиської кухні складають сільськогосподарські продукти, а приморське розташування країни дозволяє урізноманітнити гастрономію дарами Балтійського моря. На формування кулінарних традицій Латвії вплинули і особливості гастрономії сусідніх країн, а тому в сучасній латиській кухні можна зустріти багато спільного з національними стравами естонської, німецької, російської, білоруської кухні.

Найбільш вживані продукти латиської кухні: борошно, крупа (в першу чергу перлова), горох, боби, картопля, овочі, молоко і молочні продукти (кисле молоко, кефір, сир, сметана). З м'ясних продуктів часто використовується свинина, рідше яловичина, телятина, птахи.

До національних латиських страв можна віднести: страви холодного столу, пиріжки (овочево-зернові каші з додаванням сала, копченого м'яса або риби, а також

кисломолочних продуктів), кисломолочні вироби (путельс, кисле молоко та інші), домашні сири.

- Холодний суп;
- Горох сірий;
- Копчена риба.

Для приготування національних рибних страв широко використовують оселедець, кільку, салаку.

Під час народних свят багато мешканців повертаються до старовинних традицій, і на столах важливу роль відіграють сірий горох, пироги, копченості, пиво, сир і житній хліб.

У країні безліч невеликих фермерських та домашніх господарств, що вирощують овочеві та плодово-ягідні культури, і є чимало місць, де можна придбати екологічно чисту сільськогосподарську продукцію. Регулярно влаштовуються і «Зелені базарчики» – фермерські ярмарки, що пропонують свіжі молочні продукти, яйця, овочі, фрукти.

10 БЕСЦЕННЫХ КУЛИНАРНЫХ ПОДСКАЗОК

Мы публикуем для вас сборник подсказок, которые заставят приготовленные вами блюда засиять новыми оттенками вкусов!

1. Соус для жаркого и любой соус к мясу приобретет дополнительную пикантность, если добавит в него 2 щепотки растворимого кофе. Звучит странно, но вкус – бесподобный!
2. Добавьте в емкость с молоком щепотку соли. Это помешает молоку скиснуть и продлит его срок хранения!
3. Рецепт для настоящих гурманов и любителей картофеля! Нарежьте 2 яблока, сбрызните их лимонным соком и тушите в сливочном масле. Затем добавьте в готовое картофельное пюре сливочно-яблочную смесь и молоко или сливки. Получается оригинальное, очень пикантное блюдо!
4. Чтобы определить свежесть рыбы, поместите ее в емкость с прохладной водой. Если она опускается на дно – рыба свежая, ее можно употреблять в пищу. Несвежая рыба тут же всплывет! Рыба будет отлично чиститься, если ее натереть перед чисткой уксусом и оставить на пару минут.
5. Если шампанское выдохлось, бросьте в него несколько изюминок! Это вернет напиток игристость и богатый вкус.
6. Молоко никогда не пригорит, если вы ополоснете кастрюлю холодной водой перед кипячением. Смазав края кастрюли сливочным маслом, вы убережете молоко от выкипания!
7. Изюм будет невероятно сочным и вкусным, если перед употреблением замочить его в теплом лимонном соке.
8. Тушеное мясо приготовится быстрее и будет очень мягким, если при тушении добавить в него 1–2 столовые ложки уксуса.
9. Рецепт полезного домашнего майонеза на скорую руку: добавьте в сметану растертый желток сваренного вкрутую яйца и 1 чайную ложку горчицы.
10. Восхитительно вкусным получится рис, приготовленный с соком грейпфрута (на 1 стакан риса – половинка грейпфрута).

Рада національних спільнот України оголошує відкритий творчий конкурс «Єдина родина»

Творчий конкурс «Єдина родина»

Умови проведення конкурсу

Конкурс спрямований на гармонізацію міжетнічних стосунків братніх народів у складі єдиної української нації.

Організатор конкурсу: Рада національних спільнот України

Конкурс проводиться щорічно у трьох тематичних номінаціях:

- 1. Найкращий плакат.
- 2. Найкраща фотографія.
- 3. Найкращий вірш.

У кожній з номінацій за оцінками журі передбачено три грошові премії (перша, друга, третя):

Три перші премії – 3х1500=4500 грн.
Три другі премії – 3х800=2400 грн.
Три треті премії – 3х400=1200 грн.

Також для учасників конкурсу передбачено 6 заохочувальних премій: 6х300=1800 грн.

Преміальний фонд конкурсу складає 9900 грн.

Додатково по кожній із номінацій призначається приз народних симпатій (надається спонсором конкурсу).

У конкурсі можуть брати участь всі бажаючі: як професійні поети, художники, фотографи, так і аматори незалежно від віку, статі, місця проживання і роду діяльності.

Плата за участь у конкурсі не стягується.

Роботи, відібрані членами журі для виставки, залишаються в колекції конкурсу і можуть бути використані для демонстрації їх третім особам на безгонорарній основі.

Всі авторські права зберігаються за авторами робіт.

До складу журі конкурсу входять члени Ради Національних спільнот України та члени редколегії газети «Національний діалог».

Для оцінювання конкурсних робіт обрані наступні критерії:

- відповідність темі конкурсу;
- художній рівень твору;
- оригінальність ідеї і зміст роботи;
- якість виконання;
- загальне сприйняття.

Кожен учасник може подати тільки по одній конкурсній роботі у кожну з номінацій.

Подані роботи можуть бути не допущені до участі у конкурсі (без пояснення) у наступних випадках:

- роботи не відповідають тематиці конкурсу;
- низька художня або технічна якість фотографій або малюнків;
- порушення авторських прав (плагіат);
- інше.

Термін проведення конкурсу (період надсилання конкурсних робіт) – з 1 листопада по 25 грудня 2017 року.

Підведення підсумків конкурсу – з 10 по 18 січня 2018 року. Нагородження переможців – 22 січня 2018 року, в День Соборності України.

Технічні вимоги до конкурсних робіт:

1. Плакати мають бути кольоровими, розміром А3 з роздільною здатністю не менше 300 dpi і обсягом не менше 3-х мегабайт.
2. Фотографії мають бути цифровими, кольоровими, з роздільною здатністю не менше 300 dpi і обсягом не менше 3-х мегабайт.
3. Вірші мають бути набрані шрифтом Verdana, кеглем розміром 12, через півтора інтервали. Вірш за обсягом має не перевищувати одну сторінку формату А4.
4. Орієнтовні приклади конкурсних робіт додаються (дивіться нижче).

Усі роботи надсилаються в електронному вигляді на електронну адресу: konkurs-RNSU@ukr.net із зазначенням інформації про автора (прізвище, ім'я, по батькові, вік, місце проживання, рід занять).

Після підведення підсумків конкурсу буде проведено низку публічних виставок робіт його учасників.

Інформація про конкурс висвітлюється на сайті Ради національних спільнот України: www.radaspilnot.org.ua та на сторінках газети «Національний діалог».

У 2017-му відзначаємо 420 років з дня народження та 340 років з дня смерті одного з найвідоміших українських вірменів Бартоломея Зіморовича

ОДНИМ з найвідоміших серед українських вірменів залишається корінний львів'янин і багатолітній бургомістр Львова, поет та історик Йозеф Бартоломей Зіморович-Озімек. Вірменин за походженням, Йозеф Бартоломей Зіморович-Озімек народився у Львові 20 серпня 1597 року. Двадцяти трьох років він написав польською мовою свою першу збірку сатиричних віршів та ліричних пісень “Життя козаків Лісовських”. Тоді ж поет став працювати у Львівському магістраті, згодом був обраний райцею (тобто, членом Ради), отримав титул “видатний і славний пан”. 1623 року Бартоломей написав свою першу поему “Пам’ятка з турецької війни”, в якій прославив перемогу козаків у битві з турками під Хотиним. А на своє весілля він отримав у подарунок від молодшого брата Шимона поетичний цикл із шістдесяти дев’яти барокових ідилій під назвою “Роксоланки, тобто руські панни”. 1648 року Зіморович був уперше обраний бургомістром Львова і надалі ще кілька разів перемагав на виборах голови Ради міста. Він керував обороною Львова під час облоги міста козацьким військом 1655 року. Поет описав події Хмельниччини у збірці віршів “Ідилії новоруські”, яку видав того ж року під іменем брата. А 1672 року він знову організовував оборону міста – цього разу від турків і татар. Упродовж чотирьох десятиліть Зіморович досліджував джерела з історії Львова, зрештою узагальнивши зібрані відомості у праці латинською мовою під назвою “Потрійний Львів”. Цю першу історію Львова від 1202 до 1633 року автор присвятив “найшляхетнішим мужам, панам радним сенату Львівського”. В історії Зіморовича Львів постає як результат взаємодії і взаємозбагачення трьох культурних спільнот: руської (тобто, української), німецької та польської. За словами самого історика, у своєму творі він (цитата) “батьківщину, яку мені доля дала для народження, з цегляної літературною в міру сил своїх зробив”.

Бартоломей Зіморович помер у Львові 14 жовтня 1677 року. Місце поховання невідоме.

Віталій Пономарьов, “Радіо Свобода”, Київ

Орієнтовні зразки конкурсних робіт:

Плакат

Фотографія

Вірш

МАТИ-УКРАЇНО!

Перше наше слово – з нами повсякчас,
Мати-Україно, ти одна у нас!
Ниви і діброви, і садів окрас —
Рідна мати Батьківщино,
Ти ж одна у нас!

Хай же мир і дружба поєднають всіх
І дзвенить дитячий безтурботний сміх.
Нам зоріє доля світла і ясна.
Рідна мати Батьківщино,
Ти ж у нас одна!

Микола Сингаївський

Блиц-кроссворд

1				2		3		4				5
				6								
8	9		10						11	12		13
16												
20												23
26												

Відповіді на кроссворд будуть опубліковані в наступному номері НД.

По горизонталі: 1. Река в Казахстане. 4. Город в Румынии, первое упоминание относится к 1445 году. 6. В аккадской мифологии герой, один из «семи мудрецов», помощник в заклинаниях. 7. Река в центральной части Южной Америки на территории Бразилии. 8. Город в Ивано-Франковской области, возникший во второй половине XVI века благодаря ценным залежам соли. 11. Архипелаг из семи атоллов в Индийском океане. 14. Государство, существовавшее в 1958–1971 годах в северной Африке и Передней Азии (аббр.). 16. Блюдо казахской кухни, рыба горячего копчения (см. фото 2). 17. Река в провинции Хэйлунцзян КНР. 18. Струнный щипковый музыкальный инструмент из древней Персии. 20. Любимая река Александра Довженко. 22. Город-порт в Голландии. 24. Художественный музей в Мадриде. 25. Одна из крупнейших рек Закавказья. 26. Валюта, денежная единица Казахстана. 27. Река в Монголии, объект Всемирного наследия ЮНЕСКО.

По вертикали: 1. Пряниковское растение Средиземноморья. 2. Самый большой в мире – Бенгальский. 3. В отличие от буррито, которое подается уже с начинкой, для этого мексиканского блюда начинку подают отдельно от тортильи (см. фото 1). 4. Украинский город, на обоих берегах реки Днестр. 5. Десертное блюдо еврейской кухни, обязательный компонент меню на еврейский Новый год (см. фото 4). 9. Город-порт в Польше, на реке Одра. 10. В США это название носят 8 городов и один тауншип. 12. Главный город автономной области Валле-д’Аоста в Италии. 13. Официальное название Вашингтона – ... Колумбия. 14. Одна из главных рек Румынии, левый приток Дуная. 15. Коммуна в департаменте Приморские Альпы (Франция). 19. Историческая провинция Испании. 20. Город в Нидерландах – первая столица государства. 21. Река в Венесуэле и Колумбии. 22. Национальное блюдо Канарских островов (см. фото 3). 23. Общее название целебного источника в Монголии и некоторых районах Китая.

Щомісячна інформаційно-аналітична газета Ради національних спільнот України “Національний діалог”.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ 2293 – 12843Р, видано Міністерством юстиції України 06.10.2017 року
Видавець: ГО «Рада національних спільнот України».
Головний редактор: Михайло Роль
Випускаючий редактор: Вячеслав Потапов
Верстальник: Олександр Антропов
Редакційна колегія: Голова – Ашот Аванесян
Члени редакційної колегії: Емір Валеев, Василь Казак, Різан Бабаєв, Петро Григориченко, Микола Корецький, Весела Залогіна, Інеш Кдинова, Людмила Мухіна, Кан Ден

Сік, Володимир Лейсле, Алла Потапова, Емма Беньямінова, Михайло Молдаванов
Наклад 5000 прим.
Адреса редакції: м. Київ, вул. Гоголівська 22-24.
Секретаріат Ради національних спільнот України:
e-mail: radaspilnot@ukr.net, тел. +38 044 227 9865
Редакція може не поділяти погляди авторів статей. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи друкуються мовою оригіналу, реклама – лише державною українською мовою. Листування ведеться лише на сторінках

газети. Відповідальність за зміст статей несуть автори. Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець. Додаткова інформація про діяльність Ради та національних спільнот України – на офіційному веб-сайті: www.radaspilnot.org.ua
Віддруковано у Державному видавництві «Преса України» 03047, м. Київ, просп. Перемоги, 50. Свідоцтво суб’єкта видавничої справи ДК №310 від 11.01.2001 р. Зам. № 0537012; ФОП Рябоконь, 04123, м. Київ, вул. Осиповського, 3а. Свідоцтво №014779 від 18.11.2008
Газета розповсюджується безкоштовно